№ 27. Warszawa, dnia 10 września 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 85 groszy, poleconą 1 zł. 13 groszy, Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.23. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30385.

Przepisy ogólne.

579.

ROZPORZĄDZENIE

z dnia 28 sierpnia 1925 r.

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

w celu wykonania ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę.

Na zasadzie artykułów 1 i 4 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 672) zarządza się co następuje:

§ 1. A) Oprócz opłat, przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę, ustala się opłaty:

a) za paszport zagraniczny 500 zł.

b) za zezwolenie na ponowny wyjazd — 500 zł.

c) za paszport wielokrotny (na wielokrotne przekroczenie granicy w obie strony bez obowiązku każdorazowego uzyskania zezwolenia na ponowny wyjazd)—1500 zł.

d) za ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd dla wyjeżdżających w celach handlowych i przemysłowych—25 zł.

e) za ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd dla wyjeżdżających w celach przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r.—20 zł.

f) za paszport żeglarski (śródlądowy), wydawany przez władze administracyjne I instancji województw: warszawskiego, poznańskiego, pomorskiego i przez Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę — 3 zł.

B) Robotnikom i osobom udającym się w celu pracy zarobkowej, oraz emigrantom kontynentalnym należy wydawać paszporty bezpłatne na mocy zaświadczenia państwowych urzędów pośrednictwa pracy, emigrantom zaś zamorskim na mocy zaświadczeń Urzędu Emigracyjnego Emigranci tak kontynentalni jak zamorscy winni oprócz tego przedstawić zaświadczenie władz odnośnego urzędu skarbowego, że nie zalegają w opłaceniu podatków.

§ 2. Paszport wielokrotny można wydawać osobom, które udowodnią potrzebę częstych wyjazdów.

§ 3. Paszporty handlowe za opłatą 25 zł. jak również zezwolenia na ponowny wyjazd za opłatą 25 zł. należy wydawać osobom udającym się zagranicę w celach handlowych i przemysłowych, o ile przedłożą każdorazowo zaświadczenie wojewódzkiego wydziału przemysłu i handlu, względnie inżyniera przemysłowego na m. st. Warszawę stwierdzające, że udzielenie ulgowego paszportu, względnie ulgowego zezwolenia na ponowny wyjazd jest ze względów handlowych lub przemysłowych konieczne.

Uwaga: O ile wyżej wymienione osoby, nie przedstawią zaświadczenia wojewódzkiego wydziału przemysłu i handlu, czy też inżyniera przemysłowego na m. st. Warszawę, należy im wystawiać paszporty i udzielać zezwoleń na ponowny wyjazd za opłatą normalną.

§ 4. Paszporty zagraniczne ulgowe za opłatą 20 zł. jak również ulgowe zezwolenia na ponowny wyjazd za opłatą 20 zł. należy wydawać osobom udającym się zagranicę:

a) w celu kształcenia się lub prowadzenia badań naukowych na podstawie zaświadczenia, stwierdzającego potrzebę wyjazdu, wydanego przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za zgodą Ministerstwa Skarbu,

b) w celu leczenia się, o ile dana osoba przedstawi:

1) świadectwo niezamożności, wystawione przez władzę policyjną w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym, i

2) zaświadczenie Urzędu Zdrowia (lekarza powiatowego) stwierdzającego konieczność przeprowadzenia kuracji zagranicą.

c) w celu towarzyszenia niezamożnej osobie chorej o ile niezamożność osoby towarzyszącej jest udowodniona świadectwem niezamożności jak wyżej pod b. 1, konieczność zaś opieki podróży stwierdzenia przez urząd zdrowia (lekarza powiatowego),

d) w celu uczestniczenia w zebraniach międzynarodowych, zawodach sportowych, zjazdach naukowych i t. p. na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Skarbu, względnie o ile chodzi o zjazdy naukowe na podstawie zaświadczenia, stwierdzającego potrzebę wyjazdu, wydanego przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za zgodą Ministerstwa Skarbu,

e) w celach społecznych, o ile osoby te delegowane są przez instytucje państwowe lub samorządowe.

Osoby wymienione w punktach a, d, e mogą być zupełnie zwolnione od opłat paszportowych według uznania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Odnośne podania należycie udokumentowane winny być wniesione do władzy administracyjnej I instancji, która przy zachowaniu toku instancji odnośne podania skieruje z umotywowanemi wnioskami do decyzji Ministrestwa Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Podania o przyznanie ulg osobom wyjeżdżającym w celach przewidzianych w § 3 i 4 niniejszego rozporządzenia należycie udokumentowane należy wnosić do władzy administracyjnej I instancji, która z odpowiednim wnioskiem skieruje je do decyzji władzy administracyjnej II instancji.

§ 6. Decyzje władz administracyjnych II instancji postanawiające wydanie paszportu ulgowego we wszystkich wypadkach za wyjątkiem określonych w § 4 a i d mogą być powzięte tylko za zgodą delegatów władz skarbowych.

§ 7. W wypadkach zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie w razie bezwzględnej konieczności wyjazdu niezamożnych osób, bądź w sprawach familijnych (nagła choroba lub śmierć członka rodziny zagranicą), bądź majątkowych lub osobistych, władza administracyjna I instancji może po uprzedniem uzyskaniu zgody władzy administracyjnej II instancji wystawić paszport za pobraniem opłaty 20 zł. na podstawie świadectwa niezamożności, wystawionego przez władzę policyjną w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym, a nawet całkowicie zwolnić od opłaty za paszport.

O każdym wydanym w myśl niniejszego § ulgowym lub bezpłatnym paszporcie władza administracyjna I instancji winna w drodze służbowej zakomunikować Ministerstwu Spraw Wewnętrznych z dołączeniem rzeczowych akt i z podaniem powodów, dla których paszport ulgowy lub bezpłatny został wystawiony.

§ 8. Osobom, udającym się zagranicę służbowo na skutek polecenia przełożonej władzy, należy wystawić paszporty bezpłatne na podstawie pisma władzy delegującej daną osobę.

§ 9. W wypadkach, gdy wyjazd danej osoby jest wskazany ze względów państwowych (wyjazd uciążliwego bezpaństwowego cudzoziemca, wysiedlenie bezpaństwowego cudzoziemca), władza administracyjna I instancji może w zależności od zamożności petenta i od okoliczności (wysiedlenia) albo wystawić bezpłatny paszport, albo też pobrać opłatę jak za wizę wyjazdową dla cudzoziemców.

§ 10. Niewykorzystany w terminie ważności paszport może być bez dodatkowej opłaty przedłużony tylko raz jeden, o ile za dany paszport pobrana była opłata normalna, o ile oprócz tego

posiadacz jego udowodni, iż ważne powody stały na przeszkodzie wyjazdowi.

§ 11. Wysokość uiszczonej przez daną osobę opłaty za paszport bądź za prolongatę paszportu bąbź za zezwolenie na ponowny wyjazd należy uwidocznić na paszporcie.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1925 r. w celu wykonania ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 233).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *W. Raczkiewicz.*

Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1925 r. Nr. 88, poz. 616).

Organizacja władz.

580.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 lipca 1925 r.

w sprawie sprostowania rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych w okręgach administracyjnych izb skarbowych w Krakowie, Lwowie, Łucku, Grudziądzu i Poznaniu.

W Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 38, poz. 263 w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych w okręgach administracyjnych izb skarbowych w Krakowie, Lwowie, Łucku, Grudziądzu i Poznaniu w § 2 ust. b p. 4 zamiast „Cieszanów“ winno być „Lubaczów“.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26/VIII 1925 r. Nr. 86, poz. 606).

581.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1925 r.

o organizacji kontroli skarbowej.

Na zasadzie art. 10 i 12 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz.P.P.P. Nr. 65, poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędnicy kontroli skarbowej są organami wykonawczymi władz skarbowych w myśl ustawy z dn. 14 grudnia 1923 (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5 poz. 37) powołanymi do pomocy zasadniczo urzędom skarbowym akcyz i monopoli państwowych przy wykonywaniu ustaw i rozporządzeń o podatkach spożywczych (akcyzach) i monopolach państwowych.

Z ograniczeniami, określonemi w § 31, wolno używać urzędników kontroli skarbowej także do innych czynności służbowych, a w szczególności do przeprowadzenia dodatkowej kontroli celnej wewnątrz kraju, poza miejscem urzędowania urzędów celnych i poza pasem granicznym, oraz wyjątkowo do pomocy przy wymiarze podatków i opłat skarbowych.

Przy wykonywaniu obowiązków służbowych stosują się urzędnicy kontroli skarbowej do postanowień ustaw o poszczególnych rodzajach podatków, opłat skarbowych i monopolów państwowych, oraz ceł i korzystają z uprawnień przyznanych temi ustawami organom wykonawczym władz skarbowych, a nadto także z uprawnień przyznanych tym organom powyżej zacytowaną ustawą z dnia 14 grudnia 1923 r.

§ 2. W każdej siedzibie urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych jakoteż zasadniczo w każdem mieście powiatowem ustanawia się inspektorów kontroli skarbowej.

Stosownie do ilości przedsiębiorstw produkcji i sprzedaży artykułów podlegających opłatom akcyzowym (podatkom spożywczym) i monopolowym można ustanawiać na obszarze jednego powiatu dwóch lub więcej inspektorów, względnie jednego inspektora dla obszaru dwóch lub więcej powiatów politycznych.

§ 3. Do pomocy inspektorowi (§ 2) przydziela się odpowiednią ilość komisarzy kontroli skarbowej, oraz rewidentów kontroli skarbowej (§ 16).

§ 4. Dla skuteczniejszego strzeżenia dochodów państwowych i spełnienia innych ustawami lub rozporządzeniami nakazanych czynności w okręgu kilku gmin, w których istnieją ważniejsze przedmioty opodatkowania lub kontroli ustanawia się oddziały kontroli skarbowej, składające się z komisarzy lub rewidentów (§ 3). Oddziałem kieruje ustanowiony przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych kierownik. Oddziały kontroli skarbowej podlegają inspektorowi kontroli skarbowej.

Ze względów służbowych, celem zapewnienia sprawnego dozoru skarbowego i zmniejszenia kosztów na podróże służbowe, mogą izby skarbowe przeznaczać (eksponować) do pewnych miejscowości lub przedsiębiorstw, podlegających podatkom pośrednim lub do składów artykułów monopolowych poszczególnych urzędników kontroli skarbowej.

§ 5. Zmiany co do ilości siedzib służbowych i zakresu terytorjalnego inspektorów kontroli skarbowej wolno dokonywać tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu, natomiast zmiany dotyczące siedziby służbowej, ilości i rozgraniczenia oddziałów kontroli skarbowej w obrębie okręgu inspektora może dokonywać izba skarbowa na wniosek naczelnika właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopoli, wypracowany w porozumieniu z właściwym inspektorem kontroli skarbowej. O takich zarządzeniach należy donosić Ministerstwu Skarbu.

§ 6. Urzędnicy kontroli skarbowej są urzędnikami państwowymi i podlegają służbowo bezpośrednio swoim kierownikom oddziałów, zaś pośrednio: urzędnicy oddziałów — inspektorom, a wszyscy urzędom akcyz i monopoli, a w dalszym toku izbie skarbowej i Ministerstwu Skarbu.

Urzędnicy eksponowani (§ 4) podlegają służbowo kierownikom tych oddziałów do których składu należą.

Dla uniknięcia zbyt długiej korespondencji i gdy zwłoka grozi stratami dla Skarbu Państwa, urzędy skarbowe akcyz i monopoli mogą, a w razie potrzeby powinny wydawać polecenia służbowe bezpośrednio oddziałom kontroli skarbowej, a oddziały donosić o wykonaniu poleceń i składać sprawozdanie wprost urzędom akcyz i monopoli.

Mimo tego skróconego postępowania winien urząd skarbowy akcyz i monopolów, względnie oddział kontroli skarbowej udzielić odpis wydanego polecenia, względnie złożonego sprawozdania do wiadomości właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej zawsze jeżeli to dla prawidłowego urzędowania tegoż jest potrzebne.

§ 7. Siedzibą służbową wszystkich urzędników kontroli skarbowej przydzielonych do pomocy inspektorowi kontroli skarbowej jest siedziba służbowa inspektora, a siedzibą urzędników, należących do oddziału kontroli skarbowej siedziba oddziału. Siedzibę służbową inspektorów i oddziałów wyznacza władza kompetentna (§ 5). Urzędnicy, delegowani do stałego dozoru pewnych miejscowości lub przedsiębiorstw, względnie składów artykułów monopolowych, znajdujących się w siedzibie oddziału należą do tego oddziału, zaś urzędnicy przeznaczeni do stałego dozoru miejscowości lub przedsiębiorstwa albo składu, znajdującego się poza siedzibą oddziału kontroli skarbowej (urzędnicy eksponowani § 4) mają siedzibę służbową w miejscu wykonywania służby. Miejsce to oznacza rozporządzenie, którem zarządzono stały dozór.

§ 8. Celem praktycznego szkolenia urzędników kontroli skarbowej w kierunku jednolitego wykonywania i ścisłego przestrzegania ustaw i przepisów obowiązujących w dziedzinie podatków pośrednich i monopolów państwowych, dalej, celem nadzoru nad działalnością służbową urzędników kontroli skarbowej i dla zwalczania przekroczeń skarbowych może Minister Skarbu zarządzić w razie potrzeby zorganizowanie przy izbach skarbowych brygad lotnej kontroli skarbowej, oddanych do dyspozycji naczelnika wydziału IV podatków pośrednich i monopoli.

Regulamin służbowy brygad lotnej kontroli skarbowej wyda Ministerstwo Skarbu.

§ 9. Inspektorowie ministerjalni, ustanowieni przy departamencie akcyz i monopolów, oraz rewizorowie akcyzowi przy izbach skarbowych powołani do czuwania nad należytem wykonywaniem i stosowaniem ustaw i przepisów obowiązujących w dziale podatków spożywczych i monopoli są stałymi organami lustracyjnymi urzędników kontroli skarbowej.

§ 10. Zakres działania inspektorów ministerjalnych, ustanowionych przy departamencie

§ 11. Zadaniem organów lustracyjnych kontroli skarbowej, unormowany jest rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 8 maja 1924 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 367).

§ 11. Zadaniem organów lustracyjnych przy izbach skarbowych jest bezpośrednie i nieustanne nadzorowanie działalności inspektorów i oddziałów kontroli skarbowej, jak również poszczególnych urzędników tejże kontroli podczas pełnienia służby. Rewizorowie akcyzowi mają się dokładnie informować w swym rejonie o wszystkich zdarzeniach, które dotyczą urzędowych spraw skarbowych z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów, aby swemi spostrzeżeniami umożliwić władzy spełnienie ciążących na niej zadań. Organa te są powołane poza zwykłymi ich obowiązkami do opracowywania ważniejszych spraw, odnoszących się do służby kontroli skarbowej, a w szczególności spraw zasadniczego znaczenia. Do opracowywania innych spraw można ich używać tylko o tyle, o ile da się to pogodzić ze wskazanem wyżej ich właściwem zadaniem i z ich objazdami.

W razie, jeżeli wykonanie zarządzenia wydanego przez izbę skarbową lub urząd skarbowy akcyz i monopolów grozi widocznie szkodą dla interesów Skarbu, wolno rewizorowi akcyzowemu podczas objazdu służbowego, bądź wstrzymać wykonanie tego zarządzenia, bądź je zmienić, obowiązany jest jednak donieść natychmiast o tem izbie skarbowej do powzięcia stanowczej decyzji.

Tego rodzaju zarządzenia rewizor akcyzowy wydawać ma zawsze na piśmie.

§ 12. Rewizorowie akcyzowi obowiązani są prowadzić dziennik podróży służbowych i dokonanych lustracji.

Do dziennika wpisuje rewizor akcyzowy w sposób jasny i zwięzły wszelkie czynności, dokonane w czasie objazdu. W szczególności należy podać dzień rewizji, względnie lustracji, rodzaj i siedzibę rewidowanego przedsiębiorstwa lub handlu artykułami akcyzowemi i monopolowemi, nazwisko przedsiębiorcy, zauważone usterki, udzielone wskazówki i poczynione doraźne zarządzenia, wreszcie spostrzeżenia, tyczące się wykonywania służby przez urzędników kontroli skarbowej. Kontrolę przedsiębiorstw i handlów, oraz lustrację organów kontroli skarbowej należy przedsiębrać niespodziewanie. Do pomocy przy kontroli przedsiębiorstw wolno rewizorowi akcyzowemu przybrać właściwego inspektora kontroli skarbowej, o ile to nie powoduje przeszkody w czynnościach urzędowych tego ostatniego. Każde przybranie inspektora jako asystencję należy w dzienniku służbowym zaznaczyć.

§ 13. Izba skarbowa, przy której jest więcej rewizorów akcyzowych, rozdziela między nich rejony objazdowe i poszczególne czynności, mając wzgląd na to, aby odpowiednio się zmieniali i aby każdy z nich mógł nabyć w całej pełni wiadomości, potrzebnych do poznania wszystkich urzędników kontroli skarbowej, oraz stosunków pod względem służbowym na całym obszarze izby skarbowej.

Co do dokonywania objazdów mają rewizo-

rowie akcyzowi zamierzoną podróż omówić z naczelnikiem wydziału podatków pośrednich i monopoli izby skarbowej i zastosować się do jego wskazówek.

§ 14. W sprawozdaniu rocznem o działalności wydziału podatków pośrednich i monopolów izby skarbowej należy omówić i przedstawić czynności urzędników kontroli skarbowej w roku sprawozdawczym.

§ 15. Celem kształcenia zawodowego urzędników kontroli skarbowej można tworzyć kursa zawodowe w miejscowościach przez Ministerstwo wskazanych.

§ 16. Prawo decydowania o przyjęciu kandydata do służby przygotowawczej (art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r., o państw. służbie cywilnej Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) w kontroli skarbowej przysługuje prezesowi izby skarbowej do którego należy również prawo mianowania stałych rewidentów w XI stopniu służbowym i komisarzy kontroli skarbowej X i IX st. służbowego.

Mianowanie inspektorów kontroli skarbowej VIII i VII st. sł. zastrzega się Ministrowi Skarbu.

W chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia rewidenci kontroli skarbowej zaliczeni są do III, zaś komisarze i inspektorowie do II kategorji stanowisk służbowych w myśl ar. 11 i 17 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r., o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631).

Kandydaci na stanowiska służbowe w II kategorji w dziale kontroli skarb., posiadający poziom wykształcenia określony w art. 11. II. ustawy o państw. służbie cywilnej (ukończone wykształcenie średnie ogólno - kształcące lub zawodowe) mogą po odbyciu służby przygotowawczej (praktyki) i po złożeniu egzaminu praktycznego, przewidzianego w rozp. Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r., o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103) uzyskać stanowisko komisarza kontroli skarbowej w X stopniu służbowym.

Natomiast uzyskanie przez rewidentów kontroli skarbowej nieposiadających ukończonego wykształcenia średniego ogólno-kształcącego lub zawodowego stanowisk służbowych II kategorji w dziale służby kontroli skarbowej jest uzależnionem od zaistnienia warunku określonego w ustępie końcowym art. 11 i w ust. 1 art. 115 ustawy o państwowej służbie cywilnej (venia studiorum), oraz od złożenia egzaminu przewidzianego w powyżej powołanem rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103).

§ 17. Do urzędników kontroli skarbowej mają co do wysokości diet dziennych i zwrotu kosztów podróży zastosowanie, przepisy o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienie innych funkcjonarjuszów państwowych, o ile przepisów tych nie modyfikują zarządzenia Ministra Skarbu podyktowane specjalnym charakterem służby urzędników kontroli skarbowej (służba wywiadowcza; patrole § 41).

§ 18. Przeniesienia z urzędu urzędników kontroli skarbowej należy ograniczać do potrzeby podyktowanej tylko względami służbowemi. Przeniesionemu należy w miarę możności ułatwić uzyskanie mieszkania w nowem miejscu służbowem.

O każdem przeniesieniu obowiązaną jest izba skarbowa donosić Ministerstwu Skarbu perjodycznemi sprawozdaniami kwartalnemi.

§ 19. Rachunki kosztów podróży służbowych urzędników kontroli skarbowej mają być przedkładane za cały jednomiesięczny okres czasu w terminie 8 dni po upływie dotyczącego miesiąca kalendarzowego, zaś rachunki kosztów przeniesienia w terminie 14-dniowym po dokonaniu przesiedlenia się.

Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą przełożonego inspektora kontroli skarbowej, a odnośnie do inspektorów — przełożonego naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, stwierdzającego konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu, środków komunikacyjnych, odległość od stanowiska służbowego, tudzież wykonania poruczonej czynności.

Na pokrycie kosztów podróży służbowych względnie kosztów przesiedlenia mogą być udzielone zaliczki w wysokości ¾ przypuszczalnych kosztów. Kwoty udzielone tytułem zaliczki należy uwidaczniać w rachunkach i na dokumentach podróży.

Zaliczone i przyznane koszty podróży służbowych i djety władze asygnujące obowiazane są asygnować bezzwłocznie, najpóźniej jednak w terminie dni 8-u, licząc od dnia zaprotokółowania rachunku u władzy asygnującej.

§ 20. Urzędnikom kontroli skarbowej dostarcza potrzebnych w służbie materjałów i przyborów (do pisania, szycia i wiązania) w naturze izba skarbowa.

§ 21. Ryczałty na utrzymanie czystości, oświetlania i opalania kancelarji urzędowej oddziału kontroli skarbowej ustanawia izba skarbowa w każdym poszczególnym wypadku zosobna.

Wysokość tych ryczałtów ma odpowiadać stosunkom miejscowym.

§ 22. Kierownicy oddziałów kontroli skarbowej otrzymują w braku kancelarji urzędowej dostarczonej przez administrację skarbową (ab aerario) ryczałt na lokal kancelaryjny, którego wymiar ma odpowiadać komornemu płaconemu faktycznie za dane pomieszczenie. Wysokość tego ryczałtu nie może przekraczać cen komornego według stosunków miejscowych.

Nadto otrzymują kierownicy oddziałów ryczałty na czyszczenie, oświetlenie i opalenie wedle postanowień § 21.

Sprzętów dla kancelarji urzędowej ma dostarczyć izba skarbowa.

Gdyby kancelarja urzędowa inspektora kontroli skarbowej wyjątkowo nie mogła znaleść pomieszczenia w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów, lub w oddziale kontroli skarbowej (§ 30 ust. 1) natenczas inspektor kontroli skar-

bowej otrzyma ryczałt na lokal kancelaryjny, oraz ryczałty określone w § 21.

§ 23. Ryczałty wyszczególnione w §§ 21 i 22 wypłaca się w ratach miesięcznych zgóry. Miesięczne raty są poborami podzielonymi na dzienne części, należą się za dnie i wypłata ich wstrzymuje się z pewnym dniem. Dzienną część otrzymuje się dzieląc ratę przez kalendarzową liczbę dni.

Z ryczałtów nie składa się rachunków. Pobierający je jest obowiązany ponosić te wydatki, na które ryczałt jest przeznaczony i nie może mieć z tego tytułu do Skarbu Państwa żadnej dalszej pretensji.

§ 24. W wypadkach określonych w art. 38 (ustęp 1) ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 17 lutego 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) z zastrzeżeniem określonym w ustępie końcowym art. 36 tejże ustawy może urzędnikom kontroli skarbowej w ciągu roku kalendarzowego udzielić urlopu w zasadzie tylko prezes izby skarbowej w wymiarze sześciu tygodni.

Dłuższych urlopów i zezwoleń na wyjazd za granicę może udzielić tylko Minister Skarbu. Wyjątkowo w nagłych niecierpiących zwłoki wypadkach może udzielić urlopu urzędnikom kontroli skarbowej w ciągu roku kalendarzowego inspektor kontroli skarbowej do dni 8-u, donosząc o tem jednak naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopolów, zaś do dni 14-u na wniosek inspektora naczelnik urzędu akcyz i monopolów.

§ 25. Urzędnik kontroli skarbowej może w służbie użyć zamiast munduru ubrania cywilnego w wypadku, gdyby oczekiwanie na zezwolenie bezpośredniego przełożonego użycia ubrania cywilnego (§ 4 rozporzadzenia Ministra Skarbu z dnia 27 maja 1924 Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 966 o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej) groziło udaremnieniem zamierzonej czynności, obowiązany jest jednak donieść o tem przełożonemu (§ 6).

§ 26. Urzednicy kontroli skarbowej mogą dla własnego bezpieczeństwa nosić przy sobie własna broń palną (rewolwer), obowiązani są jednak postarać się wprzód o pozwolenie na broń u właściwej władzy administracyjnej I instancji.

Władza przełożona winna ułatwić urzędnikom kontroli skarbowej otrzymanie takiego pozwolenia.

Na jakich terenach urzędnicy kontroli skarbowej będą zaopatrzeni w broń palną na koszt Skarbu — określą osobne przepisy.

§ 27. Urzędnik kontroli skarbowej, opuszczajacy służbę, ma zwrócić w dobrym stanie przedmioty, przez siebie używane, będące własnością Państwa i odpowiada za uszkodzenie, przekraczające normy zwyczajnego zużycia.

§ 28. Nadzór służbowy inspektora kontroli skarbowej rozciaga się na znajdujace się w jego okręgu oddziały kontroli skarbowej i na poszczególnych do stałych dozorów delegowanych (eksponowanych) urzędników kontroli skarbowej.

Nadzór ten wykonywa inspektor w ten sposób, że przy każdej sposobności pobytu w siedzibie oddziału kontroli skarbowej, względnie przy sposobności doglądów przedsiebiorstw, pozostających pod stałym dozorem, jednak przynajmniej raz na miesiąc obowiązny jest on zlustrować dokładnie działalność wszystkich oddziałów kontroli skarbowej w okręgu jego znajdujących się i skontrolować w służbie tak urzędników oddziałów, jak i urzędników, delegowanych do stałych dozorów.

Inspektor jest odpowiedzialny za wykonywanie służby przez podwładne oddziały kontroli skarbowej. Wobec tego ma on prawo i obowiązek wglądać i zmieniać przypis służby, dokonany przez kierowników oddziałów, oraz czuwać nad równomiernem obciążeniem służbą podwładnych urzędników, stosownie do indywidualnych zdolności i stopnia zaufania urzędnika.

Ta odpowiedzialność inspektora kontroli skarbowej nie wyklucza jednak odpowiedzialności każdego poszczególnego urzędnika kontroli skarbowej na zlecone mu i wykonane przez niego czynności służbowe.

Inspektor winien jest kierować służbą w swym rejonie według swej najlepszej wiedzy i sumienia, przestrzegając przytem ściśle obowiązujących ustaw, przepisów i rozporządzeń, tudzież szczególnych wskazówek władzy przełożonej.

Na czas nieobecności inspektora, spowodowanej chorobą lub wyjazdami służbowemi, zastępuje go, o ile nie zarządzono zastępstwa, ten najstarszy stopniem służbowym komisarz kontroli skarbowej, stacjonowany w siedzibie inspektora, którego na zastępcę wyznaczy naczelnik właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

Przez czas zastępstwa ciąży na zastępcy odpowiedzialność w myśl ustępu 2 niniejszego §.

§ 29. Celem objazdów służbowych inspektorów kontroli skarbowej poza spełnianiem obowiązków, nałożonych na nich ustawami i rozporządzeniami (perjodyczne czynności w ważniejszych przedsiębiorstwach, podlegających podatkom pośrednim (akcyzom) i monopolom, jak rafinerjach spirytusu, wolnych składach, cukrowniach, gorzelniach, browarach, rafinerjach olejów mineralnych i t. p.) jest jak najczęściej kontrolować służbę podwładnych urzędników kontroli skarbowej, udzielać im nauki z ustaw i przepisów, które się odnoszą do służby kontroli skarbowej, oraz służyć im wskazówkami i radą, jakich do skutecznego spełniania obowiązków służbowych potrzebować będą.

§ 30. Inspektor kontroli skarbowej, jako organ wykonawczy i członek urzędu skarbowego akcyz i monopolów, powołany do specjalnej służby uczenia i nadzorowania urzędników kontroli skarbowej, oraz wyręczania naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopolów w ważniejszych czynnościach, nakazanych ustawami (weryfikacje, ustawienie i kontrola zegarów mierniczych etc.) i czuwanie nad ważniejszemi przedsiębiorstwami nie posiada odrębnej kancelarji urzędowej, lecz ma ją bądź w przełożonym urzędzie skarbowym akcyz i monopolów, bądź w oddziale kontroli skarbowej, znajdującym się w jego siedzibie służbowej.

Inspektor otrzymuje od władz przełożonych polecenia zasadniczo na piśmie, składa zaś tym

władzom przedstawienia, doniesienia lub sprawozdania, z innemi urzędami I instancji komunikuje się bezpośrednio, a urzędnikom podwładnym wydaje polecenie służbowe, natomiast nie ma prawa wydawania bezpośrednio ogólnych pouczeń służbowych. Wszelkie sprawy służbowe winien inspektor załatwiać ze swymi podwładnymi, o ile możności, ustnie i starać się o to, aby własne czynności kancelaryjne i pisarskie, oraz podwładnych mu urzędników ograniczać do rozmiarów niezbędnie koniecznych.

§ 31. Urzędy podatków i opłat skarbowych, oraz władze celne zwracają się z żądaniem współdziałania urzędników kontroli skarbowej (§ 1, ust. 2) do naczelnika urzędu skarbowego akcyz i monopolów, który wyda stosowne polecenie.

Przez używanie urzędników kontroli skarbowej do innych czynności służbowych nie może być narażona na uszczerbek właściwa (§ 1, ust. 1) służba tychże urzędników.

§ 32. Przedstawienia, doniesienia lub sprawozdania zawierać mają krótki, zwięzły, lecz zupełnie wyczerpujący przebieg sprawy, a nadto ściśle określony i uzasadniony wniosek w tych wypadkach, gdy chodzi o zarządzenie lub decyzję władzy przełożonej.

W korespondencji urzędowej należy się posługiwać stylem zwięzłym i poprawnym, unikając wszelkich zbytecznych zwrotów uprzejmości i tytułów i przestrzegając jaknajwiększej oszczędności papieru.

Dołączone do pism dowody powinny być zeszyte i opatrzone liczbą kolejną. W razie znaczniejszej ilości załączników należy dołączyć spis akt; polecenia doręczone lub podania, albo inne pisma, udzielone do wyjaśnienia w oryginale, należy zwracać.

§ 33. Pisma i odpowiedzi w przedmiotach zwyczajnych winny być załatwiane i odesłane z reguły w ciągu pięciu dni od daty przyjęcia. Pisma terminowe należy załatwić i odesłać w terminie oznaczonym, a doniesienia o wypadkach nadzwyczajnych czynić natychmiast, ewentualnie także telegraficznie lub telefonicznie, skoro tylko doszły do wiadomości urzędowej.

§ 34. Żądania interesantów może inspektor spisać w formie protokółu, natomiast jest obowiązkiem inspektora protokół taki spisać, jeżeli chodzi o zażalenie na podwładnych urzędników kontroli skarbowej.

§ 35. Każdy inspektor ma prowadzić:

a) dziennik spraw, otrzymanych do załatwienia, względnie przedłożonych przez niego swej władzy przełożonej;

b) inwentarz przedmiotów, stanowiących własność Państwa, znajdujących się w jego posiadaniu i w posiadaniu podwładnych mu urzędników;

c) spis przedsiębiorstw i handlów artykułami akcyzowemi i monopolowemi (§ 41) i podległych kontroli skarbowej, a znajdujących się w rejonie służbowym inspektora;

d) zapisek na zeszyty protokółów, oddanych podwładnym urzędnikom kontroli skarbowej, opatrzonych numerami (§ 13 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych) (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 576);

e) spis wszystkich w rejonie inspektora stacjonowanych urzędników kontroli skarbowej, w którym uwidaczniać należy wszelkie zmiany, zaszłe w stanie osobowym tej kontroli;

f) plan sytuacyjny rejonu służbowego inspektora i graniczących z nim części rejonów sąsiednich z uwidocznieniem okręgów, podległych mu oddziałów kontroli skarbowej;

g) pamiętnik dokonanych kontroli wedle wzoru Nr. 1.

Ponadto inspektor przechowuje u siebie księgę lustracji, wyciągi z wykazów służbowych podwładnych urzędników, oraz zbiór zasadniczych rozporządzeń (okólników), stwierdzonych podpisami wszystkich podwładnych urzędników przyjęcia ich treści do wiadomości.

Zresztą inspektor ma prowadzić tylko te pisma służbowe i zapiski dla należytego toku służby niezbędnie potrzebne, które przez Ministerstwo Skarbu lub przynależną izbę skarbową zaprowadzone zostaną.

Inspektor używa przy czynnościach urzędowych pieczęci kauczukowych i lakowych z napisem: „izba skarbowa w . . . .,
inspektor kontroli skarbowej w . . . . . .
ewent. rejon Nr. . . .

§ 36. Inspektor kontroli skarbowej prowadzi dziennik czynności służbowych wedle wzoru Nr. 2, zaś wszyscy inni urzędnicy kontroli skarbowej każdy dla siebie dzienniki służbowe wedle wzoru Nr. 3.

§ 37. Dzienników służbowych dostarcza inspektorom i podwładnym urzednikom kontroli skarbowej przełożony urząd skarbowy akcyz i monopoli.

Dzienniki mają być przez ten urząd zeszyte, a końce nici opatrzone pieczęcią urzędową (oparafowane).

§ 38. Do dziennika służbowego (§ 36) należy wpisywać każdego dnia, a to bezwarunkowo zaraz po powrocie ze służby — dzień, miesiąc, tudzież rodzaj wykonanych czynności, wyszczególniając: godzinę rozpoczęcia i ukończenia tychże, wskazania liczników zegarów kontrolno-mierniczych lub wag automatycznych, stan robót fabrycznych i zamknięć urzędowych, zapas gotowych produktów i kwoty zalegającej opłaty akcyzowej w przedsiębiorstwach, ewentualnie numery patentów w miejscach sprzedaży trunków, dalej liczby bieżące załatwionych akt urzędowych, zaszłe w służbie zdarzenia, kontrolę wyższych przełożonych, wykryte przekroczenia skarbowe i t. p.

Dziennik służbowy należy prowadzić treściwie i zamieszczać w nim tylko takie daty, które dają jasny obraz działalności służbowej.

Dzienniki służbowe komisarzy i rewidentów mają być przez nich z końcem miesiąca zamknięte, podpisane i przedłożone najpóźniej do dnia 5-go następującego miesiąca przełożonemu inspektorowi za pośrednictwem kierownika oddziału kontroli skarbowej.

Inspektor winien robić z dzienników podwładnych urzędników wyciągi celem dodatkowego skontrolowania wykonanej przez tych podwładnych służby i przedkłada je z własnemi uwagami co do działalności służbowej prowadzącego dziennik naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopolów najpóźniej do dnia 10-go następującego miesiąca.

W tym samym terminie winien inspektor przedkładać naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopolów swój własny dziennik czynności służbowych.

§ 39. Naczelnik urzędu skarbowego akcyz i monopolów przedkłada sprawdzone i zaopatrzone własnemi uwagami dzienniki inspektorów wraz z własnym dziennikiem służbowym w terminie do 15-go następującego miesiąca przełożonej izbie skarbowej, zaś dzienniki służbowe innych urzędników kontroli skarbowej przechowuje w urzędzie.

§ 40. Jeżeli oddział kontroli skarbowej składa się z więcej, aniżeli jednego urzędnika, natenczas kierownictwo (§ 4) obejmuje ten z pomiędzy nich, którego na kierownika przeznaczy naczelnik właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów, z reguły jednak urzędnik najstarszy stopniem służbowym. Urzednik ten załatwia wszelką korespondencję urzędową i jest osobiście odpowiedzialny za tok służby w rejonie służbowym oddziału, a w szczególności za ścisłe wykonanie nadeszłych poleceń służbowych. W tym celu winien używać pozostałych urzędników, którzy obowiązani są słuchać jego rozkazów pod odpowiedzialnością dyscyplinarną względnie porządkową.

§ 41. Czynności urzędników oddziału kontroli skarbowej dotyczą poza śledzeniem przekroczeń przepisów akcyzowo-monopolowych i załatwianiem aktów w związku z wykrywaniem tego rodzaju przekroczeń pozostających nadzoru przedsiębiorstw i handlu artykułami akcyzowymi i monopolowymi, a zwłaszcza gorzelni, zakładów oczyszczających spirytus (rektyfikacji), zakładów przechowujących spirytus, prywatnych fabryk napojów spirytusowych, sprzedaży spirytusu czystego i skażonego, oraz zakładów pobierających spirytus po cenach ulgowych, wreszcie wszelkich zakładów wymienionych w art. 85 i 86 ustawy o monopolu spirytusowym z dn. 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78 poz. 756), dalej browarów, fabryk cukru, wolnych składów cukru, drobnych sprzedawców cukru, przedsiębiorstw pobierających cukier z uwolnieniem od podatku,, rafinerji olejów mineralnych, przedsiębiorstw pobierających oleje mineralne z upustem podatku dla celów przemysłowych, fabryk zapałek i zapalniczek oraz sprzedaży tychże, hurtowych i drobnych sprzedaży sacharyny, wytwórni wina owocowego, rodzynkowego i gronowego, miodosytni hurtowych i drobnych sprzedaży wina, wytwórni i sprzedaży win musujących, hurtowni i sklepów tytoniowych, upoważnionych plantacji tytoniu, domowych i ulicznych sprzedaży tytoniu i drobnych sprzedaży kart do gry, żup i źródeł solnych, hurtowych i drobnych sprzedaży soli, przedsiębiorstw pobierających sól do celów przemysłowych, sprzedaży przedmiotów zbytku i t. p.

Nadzór ten wykonywa się środkami, określonymi w art. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5 poz. 37). Ponadto należy urzędników kontroli jak najczęściej używać do patrolowania (pieszo) miejscowości, celem wywiadów co do nielegalnego postępowania w zakresie podatków spożywczych i monopoli. Patrole mają być wysyłane szczególnie w rejony kontrolne rafinerji olejów mineralnych, w okolice źródeł solnych i celem poszukiwania za nieuprawnionymi plantacjami tytoniowemi.

§ 42. W każdym oddziale kontroli skarbowej prowadzi się księgę służbową wedle wzoru Nr. 4. W księdze tej ma kierownik oddziału własnoręcznie przepisać sobie i każdemu z podwładnych urzędników — niepełniących służby stałego dozoru — służbę codziennie według nagłówków, a urzędnik otrzymujący polecenie służbowe ma własnoręcznym podpisem stwierdzić; odebranie polecenia służbowego, a następnie wykonanie tegoż polecenia. Dla pełniących służbę stałego dozoru przedsiębiorstw podlegających podatkom pośrednim lub do składów artykułów monopolowych wpisuje się służbę raz tylko na cały czas służby.

Natomiast urzędnicy eksponowani do dozoru pewnych miejscowości prowadzą księgę służbową wedle wzoru Nr. 4 podobnie jak kierownicy oddziałów.

Otrzymane według księgi służbowej polecenie służbowe obowiązany jest urzędnik kontroli skarbowej wpisać w całej osnowie do swego dziennika służbowego (§ 36), który urzędnik kontroli skarbowej winien mieć stale ze sobą w służbie i wykazywać się nim wobec swych bezpośrednich przełożonych i organów lustracyjnych. Wykonanie służby ma urzędnik kontroli skarbowej uwidocznić zaraz po wykonaniu w dzienniku służbowym.

§ 43. Jeżeli inne osoby poza kierownikiem oddziału upoważnione do wydawania poleceń wezwą urzędnika kontroli skarbowej do wykonania pewnej czynności służbowej, wówczas należy zażądać polecenia na piśmie i dołączyć je do dziennika służbowego. Zresztą należy stosować się ściśle do postanowień art. 5 ustawy o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych z 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5 poz. 37 z 1924 r.).

W razie przedsięwzięcia czynności służbowych w przedsiębiorstwach i zakładach obowiązanych do prowadzenia ksiąg lub innego rodzaju zapisków należy wykonanie tej czynności wpisać do ksiąg lub odnośnych zapisków.

§ 44. Załatwianie spraw urzędowych, przechowywanie pism i zapisków służbowych i t. p. jeżeli nie wyznaczono kancelarji z urzędu, będzie dokonywane za zgodą kierownika oddziału kontroli skarbowej, w oddzielonej części mieszkania tego kierownika, za co ten ostatni otrzymuje ryczałtowe wynagrodzenie (§ 22).

§ 45. Kierownik oddziału kontroli skarbowej ma prowadzić poza księgą służbową (§ 42) pisma służbowe i zapiski wyszczególnione w

§ 35 lit. a, b, c, d, f, g, a nadto ułożony według kalendarzowych terminów spis perjodycznych wykazów i sprawozdań, oraz wykaz wykrytych przekroczeń skarbowych (wzór Nr. 5) z wyszczególnieniem przedmiotów zajętych i wziętych w przechowanie przez urzędników oddziału. Kierownik oddziału przechowuje u siebie księgę lustracji. Do kierowników oddziałów oraz do urzędników eksponowanych mają analogiczne zastosowanie postanowienia końcowego ustępu § 35 o obowiązku używania pieczęci urzędowych. Kancelarja urzędowa oddziału kontroli skarbowej ma być oznaczona nazewnątrz napisem „Oddział kontroli skarbowej w ....".

Jakie zapiski służbowe ma prowadzić urzędnik kontroli skarbowej delegowany do stałego dozoru pewnych miejscowości lub przedsiębiorstw podlegających podatkom pośrednim, lub do składów artykułów monopolowych (urzędnik eksponowany § 4), określają osobne przepisy.

§ 46. Zabrania się używania urzędników kontroli skarbowej do pomocy w służbie referendarskiej, rachunkowej lub kancelaryjnej w izbie skarbowej lub w urzędach skarbowych akcyz i monopolów państwowych. Wyjątkowo tylko można ich przeznaczać bez uszczerbku dla ich właściwej służby zawodowej jako protokolantów przy karnych śledztwach skarbowych, tudzież przy egzaminach urzędników kontroli skarbowej.

§ 47. Czynności służbowe urzędników kontroli skarbowej (§ 41) są w zasadzie tego rodzaju, że czas ich trwania nie da się zgóry oznaczyć. Urzędnicy kontroli skarbowej są obowiązani pełnić służbę nieprzerwanie tak długo, jak im polecono, albo póki czynności służbowe przepisowo nie ukończą lub przełożony ich nie odwoła lub też póki nie nastąpi zmiana.

§ 48. Prośby, dotyczące stosunku służbowego, a więc w szczególności prośby o urlopy, zaliczki na uposażenie służbowe i zażalenia służbowe mają urzędnicy kontroli skarbowej wnosić zawsze do przełożonego inspektora kontroli skarbowej za pośrednictwem kierownika swego oddziału kontroli skarbowej. Prośby te należy z uwagami, wskazanemi naturą przedmiotu, przedkładać wyżej aż do właściwej władzy, a to według porządku, ustanowionego w § 6 (droga służbowa).

Pod względem zachowania się, praw i obowiązków obowiązują urzędników kontroli skarbowej przepisy ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), oraz ustawy ją zmieniające lub uzupełniające, z któremi winni się należycie zapoznać.

W szczególności zwraca się uwagę na postanowienia art. 22 powyższej ustawy, który traktuje o stosunku urzędnika państwowego do poleceń służbowych jego przełożonych.

§ 49. Każdy urzędnik kontroli skarbowej, który musi się wstrzymać od służby, czy to z powodu osobistego niedomagania, czy też ze względu na przepisy sanitarne z powodu choroby osób, wspólnie z nim żyjących, lub też z jakiego innego powodu, jest obowiązany zawiadomić o tem jak najśpieszniej przełożonego inspektora za pośrednictwem kierownika oddziału kontroli skarbowej, oraz zawiadomić swego stałego zastępcę, jeżeli go ma.

§ 50. Co do sposobu postępowania urzędników kontroli skarbowj przy ściganiu i wykrywaniu przestępstw skarbowych, winni urzędnicy kontroli skarbowej stosować się do przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r., Nr. 5, poz. 37), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania powyższej ustawy (Dz. U .R. P. Nr. 83, poz. 576).

§ 51 . Do urzędników kontroli skarbowej, ustanowionych na linji akcyzowo-monopolowej między obszarem Rzeczypospolitej Polskiej, a w. m. Gdańskiem (ustawa z dnia 17 grudnia 1921 r., Dz. U. R. P. z r. 1922, Nr. 16, poz. 139, w przedmiocie zatwierdzenia podpisanej w Warszawie dnia 24 października 1921 r. umowy, zawartej między Polską a w. m. Gdańskiem, celem wykonania i uzupełnienia polsko-gdańskiej konwencji z dn. 9-go listopada 1920 r.), mają zastosowanie przepisy niniejszego rozporządzenia z modyfikacjami, wskazanemi specjalnym charakterem służby granicznej.

§ 52. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze izb skarbowych w Grudziądzu, Poznaniu, Krakowie i Lwowie, oraz na obszarze Górnego Śląska z dniem 1 września 1925 r., zaś na obszarze izb skarbowych w Białymstoku, Brześciu, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Warszawie i Wilnie z dniem 1 stycznia 1926 r.

§ 53. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znosi się obowiązujący na obszarach b. zaboru austrjackiego „Przepis dla straży skarbowej" z dn. 19 marca 1907 r. (Dz. rozp. austr. Ministr. Skarbu Nr. 45), zmieniony częściowo rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 26 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 373), oraz przepisy i rozporządzenia obowiązujące w pozostałych dzielnicach Państwa, a dotyczące przedmiotów niniejszem rozporządzeniem unormowanych.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski") z dnia 22.VIII. 1925 r. Nr. 193, poz. 849).

Wzór Nr. 1.
Do § 35 lit. g i § 45.

Izba skarbowa w ....
Urząd sk. akcyz i monop. państw. w ....
Inspektor Kontroli Skarbowej w ....
Oddział Kontroli Skarbowej w ....

PAMIĘTNIK

Kontroli i przeszukiwań, dokonanych przez Inspektora (Oddział) Kontroli skarbowej
za rok 192.......

Przedsiębiorstwa			w miesiącu																								Uwagi
Rodzaj	Miejscowość i Nr. domu	Imię i nazwisko przedsiębiorcy	styczniu 19 .... r.		lutym 19 .... r.		marcu 19 .... r.		kwietniu 19 .... r.		maju 19 .... r.		czerwcu 19 .... r.		lipcu 19 .... r.		sierpniu 19 .... r.		wrześniu 19 .... r.		październiku 19 .... r.		listopadzie 19 .... r.		grudniu 19 .... r.		
			Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	Kontrola	przeszukiwanie	
			dnia																								

Wzór Nr. 2 do § 36.

Izba Skarbowa w ....

Urząd Skarbowy akc. i mon. państw. ....

DZIENNIK

czynności służbowych Inspektora Kontroli skarbowej ....

w .... za miesiąc .... 192....

Zeszyt ten zawiera stron .... dn. ....

Naczelnik Urzędu Skarbowego akcyz i mon. państw.

L. p.	Rodzaj przedsiębiorstwa	Z poprzedniego miesiąca pozostało	W ciągu miesiąca Przybyło	W ciągu miesiąca zwinięto	Pozostaje na następny miesiąc
		I l o ś ć			
	A. ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE:				
1	Gorzelnie roln. i przemysł. . . .				
2	Gorzelnie przerabiające owoc lub winogrona.				
3	Gorzelnie pejsachowe				
4	Drożdżownie				
5	Rektyfikacje spir. przy gorz. . . .				
6	„ spirytusu samoistne .				
7	Rozlewnie spirytusu				
8	Fabryki likierów i wódek				
9	Fabryki octu				
10	Fabr. lakieru i politury, perfum i t. p.				
11	Rafinerje olejów mineraln. . . .				
12	Fabryki zapałek				
13	Fabryki wina rodzynkowego . . .				
14	„ „ musującego				
15	„ cukru				
16	Browary piwne.				
17	Miodosytnie				
18	Fabryki sztucznego jedwabiu . . .				
19	Kopalnie soli				
20	Warzelnie (saliny) soli				
21					
	B. ZAKŁADY HANDLOWE:				
1	Sklepy monopolowe				
2	Hurtowne składy piwa				
3	Piwiarnie				
4	Handle win				
5	Restauracje i bufety.				
6	Domy zajezdne				
7	Hurtownie tytoniu				
8	„ cukru				
9	„ soli				
10	„ nafty i smarów . . .				
11	Sklepy z detaliczną sprzedażą wyrobów tyt.				
12	Sklepy z det. sprzedażą zapałek i t. p.				
13	Karty do gry (wytwórcy, sprzedawcy, lokale publ.)				
14	Sprzedawcy przedmiotów zbytku .				
	Razem				

Dzień, miesiąc i rok, tudzież godzina rozpoczęcia i ukończenia służby	Opisanie wykonanych czynności służbowych, poczynionych spostrzeżeń i wydanych zarządzeń	Poszczególnienia skontrolowanych zakładów przem. i handl.				Ilość przebytych kilometrów						W służbie napotkano			Czas trwania służby poza miejscem służbowem		
		Data	Miejscowość	Rodzaj zakładu i nazwisko przedsiębiorcy	Wskazówki liczników zegara kontrolnego lub wagi automatycznej	konno	wozem lub samochodem	koleją lub statkiem	rowerem lub motocyklem	tramwajem lub autobusem	pieszo lub w inny sposób	Charakter służbowy i nazwisko urzędnika	Miejscowość	o godzinie	za dnia	przed północą	po północy
															g o d z i n		

Wzór № 3 do § 36.

Izba Skarbowa w ....

Urząd Skarbowy akc. i mon. państw. w ....

DZIENNIK SŁUŻBOWY

Komisarza Kontroli Skarbowej w..

Rewidenta Kontroli Skarbowej w..

za miesiąc .... 192..........

Zeszyt ten zawiera stron .... z dn. .... 192..........

Naczelnik Urzędu Skarb Akcyz. i Mon. Państw.

W ciągu miesiąca .... 192........	Zrewidowano					Pozostaje na następny miesiąc	
		Sporządzono protokółów na		Załatwiono aktów urzędowych			
Rodzaj przedsiębiorstwa	Ilość	tajne gorzelnie	inne przekroczenia	terminowych	bieżących	nieprzewid. zakł. przem.	niezałatw. aktów urzędowych
A. ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE:							
1. Gorzelń							
2. Drożdżowni							
3. Browarów piwnych							
4. Fabryk cukru							
5. Fabryk wina owocowego							
6. Miodosytni							
7.							
8.							
9.							
10.							
B. ZAKŁADY HANDLOWE:							
1. Sklepów monopolowych							
2. Hurtowych składów piwa							
3. Handli win							
4. Piwiarni							
5. Restauracji i bufetów							
6. Domów zajezdnych							
.7 Hurtowni tytoniowych							
8. Hurtowni cukru							
9. Hurtowni soli							
10. Hurtowni nafty i smarów							
11. Sklepów z detal. sprzedażą wyr. tyt. . .							
12. Sklepów z det. sprzed. zapałek, drożdży							
13. Kart do gry (wytw. sprzed. i t. p. lok. publiczn.)							
14. Sprzedawców przedmiotów zbytku . . .							
15.							
16.							

Polecenie służbowe w/g księgi służbowej						Wykonanie polecenia służbowego		
dzień miesiąc i rok	godzina rozpoczęcia służby		prawdopodobny czas powrotu ze służby		Polecenie służbowe brzmi: (oznaczenie służby, użycie środka komunikacyjnego oraz drogi tam i z powrotem)	powrót nastąpił o godzinie		Opisanie wykonanej służby z uwidocznieniem cyfr liczników aparatów mierniczych, numerów załatwionych aktów, rodzaju wykrytych przekroczeń skarbowych i t. p.
	przed poł.	po połud.	przed poł.	po połud.		przed poł.	po połud.	

Wzór Nr. 4
do § 42

Izba Skarbowa w ....
Urząd sk. akcyz i monop. państw. w ....
Inspektor Kontroli skarbowej w ....
Oddział Kontroli skarbowej w ....

KSIĘGA SŁUŻBOWA

Oddziału Kontroli Skarbowej w ....
Eksponowanego urzędnika Kontroli Skarbowej w ....

począwszy od dnia ....
Księga zawiera .... kart
.... dnia .... 19...... r.

Inspektor / Kierownik Oddziału Kontroli Skarbowej

Służba ma być rozpoczęta			Nazwisko urzędnika	Służbę ukończy się przypuszczalnie			Polecenie służbowe (Oznaczenie służby, użycie środka komunikacyjnego, oraz drogi tam i z powrotem)	Potwierdzenie odebrania polecenia służbowego	Powrót nastąpił o godz.		Poświadczenie przepisanego wykonania polecenia służbowego, lub powody odmiennego wykonania
dnia	o godzinie			dnia	o godzinie						
	przed poł.	po poł.			przed poł.	po poł.			przed poł.	po poł.	
1			2	3			4	5	6		7

Izba Skarbowa w ....
Urząd Sk. akcyz i Monop. państw. w ....
Oddział Kontroli Skarbowej w ....

Wzór Nr 5.
do § 45.

WYKAZ

wykrytych przekroczeń na rok 192....

Group	Subgroup	Field
		Pozycja bieżąca
		Dzień przytrzymania
Tego, kto wykrył przekroczenie		Stopień służbowy
		Imię i nazwisko
Przytrzymanego		Zajęcie
		Imię i nazwisko
		Miejsce zamieszkania
		№ domu
Przekroczenie dotyczy	ruchu granicznego – przemytnictwo	przywóz
		wywóz
		przedmiotów monopolowych
	przepisów o podatkach pośrednich	wódki
		cukru
		miodu
		tytoniu
		zapałek
		stempli
Przedmioty przytrzymane	Rodzaj	Towaru
		Zwierząt
		środków transport.
	Ilość	pak
		skrzyń
		worków
	Waga kg.	brutto
		netto
	Miara	Hektolitrów
		litrów
	Stopni	Hektolitrowych
		litrowych
		sacharometrycz.
		Wartość Zł. gr.
Przypadająca	pojedyńcza należytość	celna Zł. gr.
		podat. patent. etc. Zł. gr.
		Kara pieniężna Zł. gr.
		Czy przedmiot zajęto, czy też pozostawiono stronie
Komu i pod jaką liczbą		przedłożono protokół karny
		przesłano zajęty przedmiot przekroczenia

Opłaty stemplowe.

582.

USTAWA

z dnia 22 lipca 1925 r.

w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 699) o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Art. 1. Część 3 art. 19 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 699) o opodatkowaniu spadków i darowizn otrzymuje następujące brzmienie:

„Wpisy w księgach publicznych praw, wynikających ze spadków i darowizn wolnych od podatku spadkowego i podatku od darowizn, są wolne od należytości ryczałtowej i intabulacyjnej".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26/VIII 1925 r. Nr. 86, poz. 590).

583.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 sierpnia 1925 r.

w sprawie opłat stemplowych od ubezpieczeń.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 509) zarządza się co następuje:

§ 1. Dokonywane w walucie obcej wpłaty na rzecz zakładów ubezpieczeń z tytułu umowy ubezpieczenia i wypłaty z tegoż tytułu ze strony zakładów ubezpieczeń winny być zapisane do ksiąg — celem obliczenia opłaty stemplowej — w walucie obcej, z przeliczeniem co miesiąc na walutę polską według przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w ostatnim dniu miesiąca, a w braku notowań w tym dniu według kursu ostatnio notowanego.

W księgach należy uwidocznić datę kursu i kurs, przyjęte do przerachowania.

§ 2. Zaliczki na poczet opłat stemplowych od ubezpieczeń (§ 5 punkt 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1115) mogą być wpłacane w sumie, odpowiadającej dwunastej części całkowitej należności za poprzedni rok operacyjny.

§ 3. Uchyla się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 355).

§ 4. § 1 rozporządzenia niniejszego znajdzie poraz pierwszy zastosowanie do wpłat i wypłat, dokonanych w sierpniu 1925 r.; § 2 ma być zastosowany poraz pierwszy do zaliczki, należnej za miesiąc sierpień 1925 r.

Minister Skarbu:
W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 22.VIII 1925 r. Nr. 85, poz. 585).

Monopol spirytusowy.

584.

USTAWA

z dnia 20 lipca 1925 r.

w przedmiocie zmian i uzupełnień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756).

Art. 1. Ustęp 2 lit. b) art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) otrzymuje brzmienie następujące:

„b) w drugiej połowie — z przedstawicieli producentów spirytusu, rektyfikatorów i fabrykantów wódek, z eksporterów i handlujących oraz techników gorzelniczych na wniosek dotyczących organizacyj, powołanych przez Ministra Skarbu wsposób, określony w rozporządzeniu wykonawczem".

Ustęp 3 art. 4 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Członkowie Państwowej Rady Spirytusowej jednej i drugiej grupy będą powołani przy równomiernem uwzględnieniu tak wszystkich dzielnic Polski, jako też wspomnianych zawodów gospodarczych z tem zastrzeżeniem, że z liczby dziewięciu przedstawicieli drugiej grupy przypada czterech na przedstawicieli gorzelni rolniczych, jeden na przedstawicieli gorzelni przemysłowych, jeden na przedstawicieli rafineryj, jeden na przedstawicieli fabryk wódek jeden na przedstawicieli eksportu i handlu i jeden na przedstawicieli techników gorzelniczych".

Art. 2. Ustęp 1 art. 5 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„W ciągu miesiąca listopada każdego roku Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego ustali wysokość swego zapotrzebowania na następną kampanję gorzelniczą i poda ją do publicznej wiadomości".

W ustępie ostatnim art. 5 po słowach „własnego gospodarstwa" wstawia się następujące zdanie:

„Ilość tę zalicza się na kontygent zakupu".

Art. 3. Art. 6 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wciągu miesiąca lutego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powiadamia każdą gorzelnię, jaką ilość spirytusu obowiązana będzie dostarczyć w ciągu następnej kampanji go-

rzelniczej, i poda przypuszczalne terminy odbioru".

Art. 4. Art. 9 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wysokość dopuszczalnych zaników przy magazynowaniu tak w gorzelniach, jak w innych składach i podczas transportu spirytusu ustanawia Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej. Za zaniki (ubytki), nieusprawiedliwione lub przekraczające dozwolone normy magazynowe odpowiadają: przedsiębiorca oraz zarzadzający gorzelnią, względnie rektyfikacją lub składem, do podwójnej wysokości monopolowej ceny sprzedaży, wyznaczonej na spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 p. 2).

Władza skarbowa II instancji zwolni przedsiębiorcę od uiszczenia należności, w ustępie poprzednim określonych, jeśli ubytki powstały:

1) do chwili prawidłowego załadowania spirytusu na stacji towarowej kolei żelaznej lub przystani — skutkiem siły wyższej.

2) od chwili prawidłowego załadowania spirytusu na stacji towarowej kolei żelaznej lub przystani — skutkiem siły wyższej lub skutkiem wypadków, niespowodowanych bądź to przez działanie, bądź też przez zaniechanie działania, przedsiębiorcy lub jego pracowników.

Zaistnienie powyższych wypadków, zwalniających przedsiębiorcę od odpowiedzialności za ubytki, winien przedsiębiorca udowodnić".

Art. 5. Punkt 2 art. 10 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„W listopadzie każdego roku ustala Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej podstawową cenę monopolową za spirytus, który będzie dostarczony do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w ciągu bieżącej kampanji".

Art. 6. Ostatni ustęp art. 11 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Do gorzelni przemysłowych stosuje się bez względu na ilość wyrobionego spirytusu wyłącznie potrącenia, obniżające o 17½% cenę podstawową, ustaloną dla gorzelni rolniczych. Jeżeli gorzelnie przemysłowe nie zużytkowują całego wywaru, natenczas potrąca się dodatkowo jeszcze 10%.

Cena za spirytus z gorzelni drożdżowych, który zakupuje w całości Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, wynosi o 20% mniej niż podstawowa cena monopolowa za spirytus rolniczy, przyczem zastosowują się dodatki i potrącenia, przewidziane w ustępie 1 niniejszego artykułu".

Art. 7. Drugie zdanie art. 13 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Za nieusprawiedliwione zaniki (ubytki) przy oczyszczaniu i magazynowaniu obowiązany jest przedsiębiorca rektyfikacji zapłacić Skarbowi Państwa obowiązującą w czasie stwierdzenia ubytku podwójną monopolową cenę sprzedażną, wyznaczoną za spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 punkt 2)".

Art. 8. Litera b art. 15 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„gatunkowe, stanowiące wodny roztwór alkoholu etylowego z dodaniem nalewu na owoce, trawy lub korzenie, albo też z dodaniem destylatu lub derywatu oraz cukru, lub esencji aromatycznej".

Art. 9. Ustęp przedostatni art. 21 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłatą skarbową od spirytusu objęta będzie suma 1 zł. od 1 litra 100% spirytusu, zastępująca dotychczasowe dodatki na rzecz związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego, przewidziane w art. 10 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) oraz przewidziany w art. 25 tejże samej ustawy osobny podatek wojewódzki.

Z kwoty 1 zł. przypadnie 80 gr. na udział związków komunalnych, a 20 gr. wzamian osobnego podatku wojewódzkiego.

Odnośnie do rozdziału i wypłaty udziału związkom komunalnym obowiązują postanowienia art. 10, 25 i 58 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych za podstawę zaś do rozdziału wpływów, przypadających na rzecz wojewódzkiego samorządu, przyjmuje się liczbę ludności według ostatniego urzędowego spisu ludności.

Dalsze opodatkowanie spirytusu i wyrobów z niego na rzecz związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego jest niedopuszczalne".

Art. 10. Ustęp 1 art. 30 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Spirytus i wszelkie wyroby ze spirytusu, przywożone z zagranicy lub obszarów, na które niniejsza ustawa się nie rozciąga, podlegają opłacie na rzecz Skarbu Państwa w wysokości, określonej przez Ministra Skarbu, nie niżej jednak od opłat, przewidzianych w art. 21 i 22 przy sprzedaży spirytusu w granicach Państwa".

Art. 11. Art. 32 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Spirytus, zwolniony do wywozu za granicę, można przechowywać w koncesjonowanych przez Ministra Skarbu wolnych składach. Minister Skarbu może również zezwolić na utworzenie wolnych składów eksportowych dla wyrobów wódczanych.

Eksportującemu wódki gatunkowe lub inne wyroby spirytusowe, zwrócona zostanie po wywozie za granicę (względnie po złożeniu tych wyrobów do wolnego składu eksportowego) różnica między ceną zakupu spirytusu na wyprodukowanie wyrobów powyższych celem zużycia ich w kraju i ceną kosztów własnych, określoną w myśl ostatniego ustępu art. 21 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r.

Minister Skarbu może eksportującemu wódki gatunkowe lub inne wyroby spirytusowe zezwolić pod warunkami, przez siebie ustalonemi, na wolny zakup spirytusu eksportowego w kraju:

1) w ilości, jaką eksportujący zobowiąże się wywieźć zagranicę, lub

2) w takiej ilości, jaką wywiózł już zagranicę, względnie złożył do wolnego składu eksportowego, jeżeli zapłacił za te ilości spirytusu cenę monopolową, wyznaczoną na spirytus do produkcji danych wyrobów dla zużycia w kraju.

Ilość spirytusu, otrzymana na mocy postanowień punktu 2 poprzedniego ustępu, winna być przerobiona na taki produkt, jaki został wyeksportowany (względnie złożony do wolnych składów

eksportowych) i puszczony w obieg na zużycie w kraju w myśl obowiązujących przepisów, o ile Minister Skarbu w poszczególnych wypadkach nie zezwoli na przerobkę spirytusu na inne cele".

Art. 12. Ustęp 1 art. 33 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Gorzelnia, która bez ewentualnego dodatkowego zezwolenia Ministra Skarbu nie dopełnia warunków art. 34, traci charakter rolniczej i produkcja jej w danej kampanji od chwili niedopełnienia worunków art. 34 będzie zaliczona na warunkach produkcji gorzelni przemysłowych, nie uzyskuje jednak tem samem na przyszłość praw gorzelni przemysłowej".

Punkt 3 art. 35 otrzymuje brzmienie następujące:

„wyrabia spirytus na rachunek i ryzyko innych osób, aniżeli właściciela lub dzierżawcy majątku i gorzelni, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 51 ust. 2".

Art. 13. Art. 37 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Minister Skarbu może w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych na określony czas zezwolić na pędzenie spirytusu w gorzelniach rolniczych z innych surowców, jak z ziemniaków i zboża na słód, określając jednocześnie, o ile pędzenie z innych surowców wpływa na zmianę ceny, wpłaconej przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego za spirytus danej gorzelni".

Art. 14. Art. 39 powołanej ustawy uzupełnia się nowym ustępem o brzmieniu następującem:

„Postanowienie to nie dotyczy gorzelni drożdżowych i owocowych".

Art. 15. Ustęp 5 art. 49 powołanej ustawy uzupełnia się trzema zdaniami o brzmieniu następującem:

„Gorzelnie przemysłowe, połączone z zakładami, w których przerabia się spirytus własnego odpędu na inne produkty, niż napoje spirytusowe, otrzymać mogą na prośbę takie prawo odpędu, które pokryje całkowite zapotrzebowanie tych zakładów na wymienione cele. Prawo odpędu spirytusu dla drożdżowni uzależnia się od wysokości produkcji drożdży Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej ustali stosunek wysokości odpędu spirytusu do wysokości produkcji drożdży".

Art. 16. Ustęp 1 art. 52 powołanej ustawy uzupełnia się trzeciem zdaniem o brzmieniu następującem:

„Następnie wydziela się ilość potrzebną dla zaspokojenia produkcyj gorzelni drożdżowych".

Art. 17. Punkt 5 art. 53 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„nie dostarczy oznaczonej ilości spirytusu Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z wyjątkiem, gdy to niedostarczenie nastąpiło z przyczyn, niezależnych od przedsiębiorcy gorzelni, lub skutkiem nieuruchomieenia gorzelni, o ile przedsiębiorca gorzelni uwiadomi Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego przed 1-szym listopada o niemożności uruchomienia".

Art. 18. Ustęp 1 art. 58 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Ogólną ilość, jaką w danej kampanji odebrać winna Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego na pokrycie zapotrzebowania krajowego, określi Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej; z ilości tej przypadnie 95% gorzelniom rolniczym i 5% gorzelniom przemysłowym".

Art. 19. Ustęp 1 art. 75 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Sprzedaż napojów spirytusowych może być hurtowa i detaliczna (cząstkowa), dokonywana tak sklepom detalicznym i wyszynkom, jak i bezpośrednio konsumentom.

Za sprzedaż hurtową uważa się sprzedaż ilości nie mniejszej niż 15 litrów objętościowych jednorazowo, za sprzedaż zaś detaliczną — sprzedaż w ilości poniżej 15 litrów tych napojów".

Art. 20. Art. 78 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Od miejsc wyrobu i przerobu spirytusu, wyrobu octu, drożdży prasowanych, oraz od miejsc sprzedaży napojów spirytusowych opłaca się specjalną opłatę patentową według dołączonej taryfy. Opłacie tej nie podlegają rządowe zakłady monopolowe, składy fabryczne przy wytwórniach (magazyny fabryczne), tudzież składy, służące wyłącznie do przechowywania spirytusu i wyrobów spirytusowych w czasie dostaw z zagranicy lub też do wywozu zagranicę.

Zasadnicze opłaty patentowe od zakładów wyrobu i przerobu spirytusu oraz od wyrobu octu i drożdży prasowanych uiszcza przedsiębiorca zakładu przemysłowego zgóry za cały rok obrachunkowy, a od zakładów sprzedaży napojów spirytusowych zgóry za cały rok kalendarzowy. Od zakładów sprzedaży napojów spirytusowych, otwartych dopiero w drugiej połowie roku kalendarzowego, uiszcza przedsiębiorca zakładu w danym roku połowę opłaty patentowej.

Dodatkowe opłaty patentowe za wyrób, względnie przerób spirytusu w zakładach, wyszczególnionych w załączniku A pod poz. 1, 3, 4, 5, uiszcza przedsiębiorca zakładu przemysłowego przed wyrobem, względnie przerobem następnych ilości spirytusu poza ilością, objętą patentem zasadniczym.

Bez wykupienia patentów ani wyrób i przerób spirytusu, ani sprzedaż napojów spirytusowych nie jest dozwolona. Do czasu wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

Zawodowe przedsiębiorstwa, trudniące się ekspedycją, przewozem napojów spirytusowych, z wyjątkiem przedsiębiorstw kolejowych i żeglugi, winny posiadać uprawnienie na tę czynność od władz skarbowych na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu.

Art. 21. Art. 96 powołanej ustawy uzupełnia się dwoma nowemi ustępami o brzmieniu następującem:

„W przypadkach wymierzania kary w wysokości uszczuplonego podatku lub jego wielokrotności bierze się za podstawę wymiaru najwyższą cenę sprzedażną spirytusu według art. 22 p. 2.

Przepisy, dotyczące fabryk wódek gatunkowych, stosować należy do czasu wprowadzenia pełnego monopolu także do fabryk wódek czy-

stych, o ile przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej".

Art. 22. Ustęp 3 art. 97 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Resztę zapasu spirytusu z kampanji 1923/1924 r. zwalnia się na wywóz zagranicę. Z ilości tej Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zwolnić może od obrotu wewnętrznego fabrykantom wódek ilości spirytusu potrzebne do miesięcznej produkcji wódek, obliczonej według przeciętnej wytwórczości w ostatnich trzech miesiącach 1924 r., za uiszczeniem opłat dodatkowych, określonych przez Ministra Skarbu na podstawie art. 90 ustawy o monopolu spirytusowym".

Art. 23. Punkt 5 części A załącznika do powołanej ustawy:

„Opłaty patentowe" otrzymuje brzmienie następujące:

„Od fabryk wódek:

a) opłata zasadnicza 7.500 zł.

b) opłata dodatkowa za każde 1.000 litrów przerobionego 100% spirytusu ponad 60.000 litrów 150 zł.".

Art. 24. 1. Zapotrzebowani Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, ustalone według art. 5 ustawy o monopolu spirytusowym na rok kalendarzowy 1926, przenosi się na okres kampanji 1925/1926.

W ciągu miesiąca sierpnia 1925 r. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powiadomi każdą gorzelnię, jaką ilość spirytusu obowiązana będzie dostarczyć w ciągu kampanji 1925/1926, t. j. w okresie od 1 września 1925 r. do 31 sierpnia 1926 r., i poda przypuszczalne terminy odbioru.

2. Podstawowa cena monopolowa, ustalona rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 16 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 141), stosuje się do ilości spirytusu, stanowiących wyznaczony dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego kontyngent zakupu na okres od 1 września 1924 r. do 31 sierpnia 1925 r. włącznie.

Dla gorzelni, które wyprodukowały i na własną prośbę za zezwoleniem Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego lub na dyspozycję tejże odstawiły przed 1 września 1925 r. ilości spirytusu, przekraczające kontyngent zakupu, wyznaczony do odstawy w kampanji 1924/1925 r., lecz w granicach kontyngentu zakupu, wyznaczonego na cały okres od 1 września 1924 r. do 31 grudnia 1925 r., przyjmie Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego odstawione ilości jako kontyngent zakupu na kampanję 1924/25 r.

3. Gorzelnie rolnicze, które dla jakichkolwiek przyczyn nie odstawiły Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego części kontyngentu zakupu, wyznaczonego im na okres od dnia 1 września 1925 r., zostają zwolnione od odstawy brakującej części bez skutków, przewidzianych w art. 53 ustawy o monopolu spirytusowym, jednakowoż zwolnienie to nie ma wpływu na cenę nabycia spirytusu, określoną przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego na zasadzie p. 4 niniejszego artykułu.

4. Skala dodatków, względnie potrąceń art. 11 ustawy o monopolu spirytusowym stosuje się zależnie od wysokości kontyngentu zakupu, ustalonego przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego w myśl zasad niniejszego artykułu, począwszy od kampanji 1924/1925 r.

Ewentualne dopłaty uskuteczniać będzie Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego w miarę odbioru z poszczególnych gorzelni rolniczych ostatnich transportów spirytusu na pokrycie kontyngentu zakupu danej gorzelni.

Art. 25. Wszelkie władze państwowe, tudzież urzędy kolejowe, pocztowe i władze samorządowe obowiązane są współdziałać z władzami skarbowemi oraz z organami Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w skutecznem wykonywaniu monopolu spirytusowego i zawiadamiać je o spostrzeżonych wykroczeniach przeciw ustawie o monopolu spirytusowym.

Art. 26. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ustawy o monopolu spirytusowym z nową numeracją artykułów, po uwzględnieniu wszelkich zmian i uzupełnień niniejszej ustawy.

Art. 27. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 28. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, zaś art. 2 — z dniem 1 września 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 22.VIII 1925 r. Nr. 85, poz.580).

585.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 sierpnia 1925 r.

o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu i wódek monopolowych.

Na mocy art. 21, 22 i 99 ustawy z dnia 3 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) zarządza się co następuje:

§ 1. Od dnia 1 września 1925 r. obowiązują poniżej podane ceny sprzedażne jednego hektolitra 100% spirytusu monopolowego, wydawanego w składzie, wyznaczonym przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego:

I. a) za spirytus oczyszczony do wyrobu wódek czystych . . . . . 589.—zł.

b) za spirytus oczyszczony do wyrobu wódek gatunkowych oraz do wzmacniania wina i soków . . . . . 669 zł.

c) za spirytus oczyszczony na cele domowe, domowo-lecznicze i naukowe, do wyrobu cukierków i t. p. przedmiotów spożywczych do naczyń odbiorcy 773.—zł.

d) za spirytus oczyszczony dla aptek, szpitali, oraz do masowej fabrykacji środków galenowych . . . . . . 589.—zł.

e) za spirytus oczyszczony do wyrobu pachnideł, wszelkiego rodzaju kosmetyków i esencji . . . . 200.—zł.

f) za spirytus do fabrykacji eteru 75.—zł.

g) za spirytus do wyrobu octu . . 65.—zł.

h) za spirytus nieoczyszczony do wyrobu sztucznego jedwabiu . . . . 48.—zł.

i) za spirytus do wyrobu środków leczniczych syntetycznych, do wyrobu mydeł oraz na wszystkie inne cele przemysłowe, aniżeli wyżej wymienione . 105.—zł.

j) za spirytus podwójnie oczyszczony i filtrowany o 15 zł. drożej od cen powyższych . . . .

k) za spirytus podwójnie oczyszczony i niefiltrowany o 10 zł. drożej od cen powyższych . . . .

II. Za 1 hektolitr objętościowy spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym (denaturat):

a) mocy 92° . . . . 55.—zł.

b) mocy 95° . . . . 57.—zł.

§ 2. Cenę sprzedażną czystych wódek monopolowych wraz z butelką, obowiązującą od dnia 1 września 1925 r. określa się, jak następuje:

a) mocy 40%	1 L.	0,75 L.	0,6 L.	0,5 L.	0,3 L.	0,25 L
w hurcie	2,82	2,10	1,69	1,43	0,86	0,73
w detalu	3,24	2,42	1,95	1,65	0,99	0,84

b) mocy 45%	1 L.	0,75 L.	0,6 L.	0,5 L.	0 3 L.	0,25 L
w hurcie	3,15	2,35	1,91	1,60	0,98	0,82
w detalu	3,62	2·70	2,20	1,84	1,13	0,95

Detaliczna cena wódek czystych sprzedawanych przez przedsiębiorców prywatnych nie może przekraczać w myśl art. 23 ustawy o monopolu spirytusowym powyższych cen detalicznych więcej niż o 10%.

W wypadku używania przez fabrykantów wódek czystych naczyń innej pojemności aniżeli wyżej wymienione, cena wódek w tych naczyniach winna być odpowiednio ustosunkowana do cen powyższych.

§ 3. Od dnia 1 września 1925 r. obowiązują poniżej podane ceny sprzedażne spirytusu butelkowanego na cele domowo-lecznicze:

mocy 95%	1 lisr	0,5 litra
w hurcie	6,95	3,50
w detalu	7,72	3,86

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1925 r.

i Minister Skarbu:

W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1925 r. Nr. 88, poz. 615).

586.

ROZPORZĄZENIE MINISTRA SKARU

z dnia 29 sierpnia 1925 r.

w sprawie dodatkowego opodatkowania zapasów spirytusu.

Na mocy art. 90 i 21 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) w brzmieniu art. 9 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 580) oraz art. 28 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 580) w związku z rozporządzeniem z dnia 28 sierpnia 1925 r. w przedmiocie ustalenia cen sprzedażnych spirytusu i wódek monopolowych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 615) zarządza się co następuje:

§ 1. Zapasy spirytusu, które w dniu 1 września 1925 r. znajdować się będą na składzie w prywatnych fabrykach wódek, czy to w postaci czystych, czy gotowych wyrobów lub półfabrykatów, morsów, soków i t. p. w składach zaś hurtowych i hurtowo-fabrycznych. w postaci gotowych wyrobów podlegają dodatkowemu opodatkowaniu, a mianowicie:

Spirytus, przeznaczony do wyrobu wódek czystych, oraz zawarty w gotowych wyrobach i półfabrykatach wódek czystych po 22 zł. za 1 hl. 100%.

Spirytus, przeznaczony do wyrobu wódek gatunkowych, oraz zawarty w gotowych wyrobach i półfabrykatach wódek gatunkowych, oraz sokach, morsach i t. p. po 25 zł. za 1 hl. 100%.

Spirytus, przeznaczony do celów domowoleczniczych w prywatnych hurtowniach po 25 zł. za 1 hl. 100%.

§ 2. Dodatkowemu opodatkowaniu według norm określonych w § 1 podlegają również przesyłki spirytusu, wódek. półfabrykatów, morsów. soków i t. p., które były według dowodów przewozowych wysłane przed dniem 1 września 1925 r. i w tym dniu lub po tym terminie podjęte przez przedsiębiorstwa wymienione w § 1.

§ 3. Przedsiębiorstwa wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia obowiązane są zgłosić do dnia 8 września 1925 r. na piśmie lub protokólarnie w 2 egzemplarzach właściwym urzędom akcyz i monopolów I instancji, zaś poza siedzibą tych urzędów, właściwym inspektorom kontroli skarbowej, cały zapas spirytusu, oraz wódek czystych i gatunkowych. półfabrykatów, soków, morsów i t. p., jaki znajdować się będzie u nich na składzie w dniu 1 września 1925 r.

Odbiorcy przesyłek, wysłanych przed dniem 1 września 1925 r. a odebranych po tym terminie są obowiązani zgłosić je w ciągu 2 dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane o ilości i mocy spirytusu lub wyrobów wódczanych, tudzież miejscowości i miejsca pochodzenia zapasów.

Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego oznajmienia, oraz potwierdzi na obu egzemplarzach zgłoszenia, dzień zgłoszenia.

§ 4. Na podstawie otrzymanego zgłoszenia następuje urzędowe badanie przez organa kontroli

skarbowej. Organ kontroli skarbowej wpisze wynik zbadania oraz wysokość dodatkowego podatku, w obu egzemplarzach zgłoszenia, jeden egzemplarz zgłoszenia pozostawi zgłaszającemu, który obowiązany jest uiścić podatek w terminie dni czternastu w P. K. O. na konto D. P. M. S. Nr. 30500 i donieść o tem przyjmującemu zgłoszenia urzędowi, drugi zaś egzemplarz zgłoszenia po wpisaniu danych o uiszczeniu podatku — właściwej izbie skarbowej.

§ 5. Izba skarbowa może na prośbę obowiązanych do uiszczenia dodatkowego podatku zezwolić na spłacenie należnego podatku w 5 ratach miesięcznych z zastrzeżeniem opłacenia 6% w stosunku rocznym.

§ 6. Osoby winne zaniedbania zgłoszenia przepisanego w § § 3 i 4 lub zgłoszenia ilości wymienionych w § 1 spirytusu i wyrobów spirytusowych zmniejszonej więcej niż o 5% ilości stwierdzonej urzędownie podlegają odpowiedzialności z art. 95 ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 1/IX 1925 r. Nr. 89, poz. 628.

Monopol tytoniowy.

587.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 sierpnia 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r.. o monopolu tytoniowym.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Byłe prywatne fabryki wyrobów tytoniowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zlikwidowane w drodze karnej, względnie z powodu niestosowania się do obowiązujących przepisów (nieuiszczanie opłaty za stały dozór skarbowy, bezczynność i t. p.) lub też zlikwidowane dobrowolnie, do których to fabryk nie miało zastosowania postanowienie art. 56 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym, a w których posiadaniu znajdują się jeszcze obecnie maszyny, narzędzia i materjały, służące bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych oraz gotowe wyroby tytoniowe, winny w terminie do dnia 30 września 1925 r. przedłożyć Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego za pośrednictwem inspektoratów kontroli skarbowej wykazy tych przedmiotów, według wzorów podanych w załączniku.

Wykazy te winny być zatwierdzone co do ścisłości i wiarogodności przez odnośny inspektorat kontroli skarbowej, na którym ciąży obowiązek dopilnowania ścisłego sporządzenia wykazów i terminowego ich przedłożenia.

§ 2. Do wykazów wymienionych w § 1 winna być dołączona prośba o wykupno przez polski monopol tytoniowy przedmiotów wymienionych w ustępie pierwszym §1 lub też o zezwolenie na wywóz tych przedmiotów zagranicę:

§ 3. W razie braku zgody ze strony właściciela fabryki na cenę proponowaną przez polski monopol tytoniowy odnośne przedmioty winny być własnym kosztem i staraniem właścicieli fabryk w terminie do dnia 15 lutego 1926 r. wywiezione zagranicę lub w inny sposób usunięte z obiegu wewnątrz kraju.

§ 4. Posiadanie względnie przechowywanie maszyn, narzędzi i materjałów, służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych oraz gotowych wyrobów tytoniowych po terminie oznaczonym w § 3 niniejszego rozporządzenia karane będzie po myśli art. 38 względnie 35 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 31 sierpnia 1925 r. Nr. 88, poz. 614).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dn. 18 sierpnia 1925 r. (poz. 614).

A. Wykaz maszyn i narzędzi służących do bezpośredniej przeróbki tytoniu.

L. porządk.	Oznaczenie maszyny lub narzędzia przy krajarkach ponadto wymiar gardła	System	№ fabr. maszyny	Popęd ręczny lub maszynowy	Wydajność w kg. w sztukach	Opis obecnego stanu maszyny (narzędzia)	Uwagi

B. Wykaz nowych części rezerwowych do maszyn służących bezpośrednio do przeróbki tytoniu.

Nazwa części rezerwowej	Oznaczenie maszyny, do której części rezerwowe służą	Ilość			Uwagi
		sztuk	kg.	metrów	

C. Wykaz surowców tytoniowych.

Gatunek surowca (pochodzenie)	Cel, do którego surowiec służy (pokrywka, zawijacz, wkładka, siekanka, odpadki)	Marka	Klasa	Ilość jednostek opakowania sztuk	Rodzaj opakowania	Ilość netto kg.	Uwagi

D. Wykaz gotowych wyrobów tytoniowych.

Rodzaj wyrobów (papierosy, cygara, tytoń krajany, machorka i t. p.)	Gatunek (luksusowy A, luksusowy B, Najprzedniejszy i t. p.	Ilość jednostek opakowania	Opakowanie np. (20 szt., 100 szt. papierosów, 50 gr. tytoniu)	Ogólna ilość sztuk względnie kg.	Obanderolowane	Nieobanderolowane

E. Wykaz wyrobów tytoniowych półfabrykatów.

Rodzaj wyrobów j. w.	Gatunek j. w.	Ilość sztuk kg	

Podatki konsumcyjne.

588.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 sierpnia 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

Na podstawie art. 7 i 23 ustawy z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 525) zarządza się co następuje:

Do art. 1.

§ 1. 1. Wino naturalne jest to napój powstały z przefermentowanych soków gronowych lub innych owoców, z dodatkiem lub bez cukru.

2. Miód sycony jest to napój powstały z przefermentowanej brzeczki miodowej z dodatkiem lub bez soków owocowych.

3. Moszcz winny jest to produkt sporządzony z winogron, owoców lub jagód, którego moc nie przekracza 6% objętościowych alkoholu.

§ 2. 1. Wszelkie napoje, sporządzone w drodze fermentacji z wytłoczyn winogronowych, owocowych, jagodowych lub przez wyługowanie takowych, z dodaniem lub bez wody i jakichkolwiek innych substancyj, zawierające od 1½% do 6% objętościowych alkoholu, zaliczają się do moszczu, a powyżej 6% do wina naturalnego.

2. Natomiast wszelkie inne napoje, powstałe w drodze fermentacji lub bez niej z jakichkolwiek innych produktów lub substancyj, naśladujące wino, uważa się za napoje podobne do wina, czyli wina sztuczne.

§ 3. 1. Soki i syropy owocowe i jagodowe, lemonjady i wszelkie soki przeznaczone do sporządzenia syropów owocowych lub tak zwanych morsów do wódek, które nie zawierają więcej niż 1½% objętościowych alkoholu, nie zaliczają się do win ani moszczów i opodatkowaniu nie podlegają.

2. Płyny te w fabrykach wódek mogą zawierać więcej alkoholu celem ich konserwacji.

§ 4. Wino rodzynkowe musi być sporządzone z rodzynków lub innych suszonych jagód winnych i nie może posiadać mocy powyżej 12% objętościowych alkoholu, przytem nie wolno dodawać do takiego wina spirytusu.

Do art. 2.

§ 5. 1. Przy odprawie celnej przyjmuje się dla wszelkich napojów wyszczególnionych w p. 2 i 3 art. 2 ustawy 1 kg. brutto za 0,8 litra wina.

2. Jeśli pojemność butelki z winem nie da się określić na oko, można ją sprawdzić w ten sposób, że wymierza się wodą taką samą próżną butelkę

nalaniem z miareczkowanego naczynia aż do przelania, pojemność może być również wyprowadzona z różnicy wagi próżnej butelki a napełnionej wodą aż do przelania, przyczem gram różnicy przyjmuje się za centymetr sześcienny.

Do art. 3.

Zwolnienie od podatku.

§ 6. Osoby, zamierzające wyrabiać wino lub miód do użytku we własnem gospodarstwie w ilościach przekraczających 50 ltr., mają zgłosić o tem właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, z wymieniem ilości zamierzonego wyrobu. Ilości przekraczające 50 litrów rocznie podlegają opodatkowaniu niezwłocznie po wyrobieniu.

§ 7. Przy wywozie wina i miodu zagranicę stosuje się odpowiednie przepisy kontrolne przewidziane dla wywozu piwa (zał. A do rozp. Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 850).

§ 8. Wino przeznaczone do wyrobu octu musi być skażone w obecności 2-ch organów kontroli skarbowej (z których jeden zajmuje kierownicze stanowisko), a przy wwozie z zagranicy przy odprawie celnej, dodaniem 0,1% kwasu octowego 15-procentowego. Sposób skażenia i ilość skażonego produktu stwierdza się protokólarnie.

§ 9. Wino, moszcz i miód do badań naukowych wydaje się na mocy zezwolenia władzy skarbowej II instancji, udzielonego właściwej instytucji naukowej na żądanie jej władzy właściwej (dyrektora, rektora, dziekana) lub na prośbę wytwórcy celem zbadania swego wyrobu.

§ 10. 1. Wino i moszcz do wyrobu wódki, można sprowadzać z zagranicy tylko za zezwoleniem właściwej władzy skarbowej II instancji. Produkt sprowadzony w tym celu powinien być uprzednio skażony solą jadalną w ilości 2 kg. na 1 hektolitr wina.

2. Minister Skarbu władny jest w wyjątkowych wypadkach na wniosek władzy skarbowej II instancji zwolnić od skażenia wino do wyrobu wódki przeznaczone.

§ 11. Wino krajowe przeznaczone do wyrobu wódki, przekazuje się z wytwórni lub wolnego składu na tych samych zasadach, co z wytwórni do wolnego składu pod węzłem podatku, z którego zwalnia się w miarę przerobu. Władza skarbowa II instancji może zarządzić, aby wino krajowe przeznaczone do wyrobu wódki było skażone przy odprawie z wytwórni do gorzelni.

§ 12. Wino, moszcz i miód przeznaczone do wolnego składu lub do celów przetwórczych (octu, wina musującego, wódki) podlega odprawie urzędowej na podstawie oznajmienia przedsiębiorcy. Organ skarbowy, załatwiający odprawę, wydaje na przesyłkę świadectwo przewozowe według załączonego wzoru, a wtórnik odsyła inspektorowi dozorującemu miejsce przeznaczenia przesyłki.

2. Transport znajduje się pod węzłem podatku, za który odpowiada przedsiębiorstwo wysyłające do czasu odebrania przesyłki przez przedsiębiorstwo odbierające. Odpowiedzialność za podatek od przesyłki może przyjąć również przedsiębiorstwo odbierające, składając przy odprawie z przedsiębiorstwa wysyłającego odpowiednie zobowiązanie. Władza skarbowa II instancji może zażądać odpowiedniego zabezpieczenia podatku od przesyłki w całości lub w części na czas przewozu do czasu przyjęcia jej w miejscu przeznaczenia.

3. Na pokrycie strat przy przewozie do wolnych składów wina, moszczu i miodu w beczkach zwalnia się zanik drogowy od podatku w wysokości 0,1% ilości oznaczonej w świadectwie przewozowem. Przy przewozie w butelkach zaniku drogowego nie uwzględnia się. Za ubytki drogowe przewyższające 0,1% ściąga się podatek od odbiorcy towaru lub od wysyłającego towar (ust. 2) w ciągu trzech dni od doręczenia nakazu płatniczego.

§ 13. Po odbiorze przesyłki w miejscu przeznaczenia dozorujący organ kontroli skarbowej stwierdza to na wtórniku świadectwa przewozowego, poczem zwraca go właściwemu dla miejsca wysłania przesyłki inspektorowi kontroli skarbowej, celem zwolnienia przedsiębiorstwa wysyłającego od odpowiedzialności za przekazany podatek, o czem zaznacza się w księdze podatkowej.

W razie przyjęcia odpowiedzialności przez przedsiębiorstwa odbierające, odpowiedzialność ta przelewa się na nie w chwili odprawy przy wywozie.

Do art. 4.

Płatność podatku.

§ 14. Przez wyrób wina rozumie się sporządzanie go z winogron, owoców, moszczu i t. p. oraz wszelkie zabiegi celem podniesienia smaku lub mocy gotowego wina, lub też powiększenia jego ilości.

Do art. 4 i 6.

Uiszczenie i kredytowanie podatku.

§ 15. 1. Przypadający podatek spożywczy wpłacić należy w kasie skarbowej lub przez P.K.O. z ścisłem wymienieniem tytułu podatku, przed wydaniem wina (miodu), moszczu z wytwórni; kwit kasy skarbowej lub P. K. O. załącza się do księgi podatkowej.

2. Podatek może być zakredytowany na tych samych warunkach co podatek od piwa (§ 13 i 14 rozp. z dnia 25 sierpnia 1924 r.—Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 850).

Do art. 5.

Opaski.

§ 16. Opaski podatkowe dla wina musującego nabywa się w kasie skarbowej, względnie w urzędzie celnym, na mocy odpowiedniego zaświadczenia właściwego urzędu akcyz i monopolów I instancji lub urzędu celnego bądź za gotówkę, bądź na kredyt.

§ 17. 1. Kasa, wydająca opaski uprawnionemu przedsiębiorcy, zaznacza ilość i jakość opasek tudzież pobrane kwoty w rejestrze (wzór 3), dołączonym do wymienionego w § 16 zaświadczenia, lub na odwrotnej stronie zaświadczenia doraźnego.

2. Na przychód i rozchód opasek prowadzi się w przedsiębiorstwie księgę kontroli według załączonego wzoru Nr. 5. Opaski należy niezwłocznie

po dostarczeniu do miejsca przeznaczenia oznaczyć stemplem przedsiębiorstwa, względnie urzędu celnego.

3. Opaski nakleja się na szyjkach przez korek butelki, w taki sposób, aby nie można było jej otworzyć bez przerwania opaski.

Do art. 7 i 8.

Wolne składy.

§ 18. 1. Podatek spożywczy, należny czy to w wytwórni czy w urzędzie celnym lub składzie celnym, może być przekazany na wolny skład wina, do którego kieruje się przesyłki pod węzłem podatku.

2. Ministerstwo Skarbu udziela pozwolenia na prowadzenie wolnego składu z zastrzeżeniem odwołalności każdej chwili takim tylko kupcom, których firmę zarejestrowano we właściwym sądzie, a których stały zapas wina (miodu) wynosi najmniej 5000 litrów. Petenci muszą zasługiwać na zaufanie władz skarbowych i nie mogą otrzymać rzeczonego uprawnienia, jeśli byli karani za defraudację podatkową lub przestępstwa z chęci zysku.

§ 19. 1. Wolne składy pozostają pod stałym dozorem organów skarbowych, a magazyn wina (miodu) nieopodatkowanego — pod wspólnem zamknięciem przedsiębiorcy i organów skarbowych.

2. Na żądanie izby skarbowej przedsiębiorca wolnego składu winien dostarczyć bezpłatnie dla użytku organów kontroli skarbowej pokój z niezbędnemi sprzętami.

§ 20. Dla zabezpieczenia swoich zobowiązań wobec Skarbu przedsiębiorca ma złożyć przed otwarciem wolnego składu zabezpieczenie, w sposób przepisany dla kredytowania podatku spożywczego. Wysokość zabezpieczenia powinna odpowiadać pełnej kwocie podatku, jakiby przypadł od 50% ilości wina, moszczu, miodu, jaka w dniu miesięcznego obrachunku przeciętnie znajduje się w wolnym składzie. Zabezpieczenie można w razie potrzeby podwyższyć.

§ 21. Wolne składy można urządzać tylko w takich pomieszczeniach, które władza skarbowa I instancji uzna za nadające się do swego przeznaczenia i w których można przechowywać wino, moszcz i miód zupełnie oddzielnie od innych towarów, w szczególności od wina (miodu) już opodatkowanego. Każdą zmianę w pomieszczeniach składu musi poprzedzić oznajmienie i przyjęcie przez władze skarbowe I instancji (§§ 31 i 32).

§ 22. Wolne składy można urządzać tylko w miejscowościach, które są siedzibą inspektora kontroli skarbowej lub urzedu celnego.

§ 23. 1. Podanie o pozwolenie na urządzenie wolnego składu wnosi się do władzy skarbowej I instancji z dołączeniem opisu pomieszczeń składowych, wraz z naszkicowanym planem.

2. W podaniu należy wymienić oczekiwany obrót roczny w przybliżeniu, zwyczajny zapas składowy i rodzaj zabezpieczenia podatku.

3. W załatwieniu podania władza skarbowa I instancji zarządza zbadanie pomieszczeń składu, o czem sporządza protokół w 2 egzemplarzach, z których jeden wręcza się przedsiębiorcy, drugi odsyła się urzędowi I instancji.

Do art. 10.

§ 24. Wolny skład oraz wytwórnia mają posiadać do celów kontroli: miary ½, 1 litra i 10 ltr., cylinder szklany miareczkowany na 250 cm³, przyrząd do odpędzenia alkoholu i odpowiednie spirytusomierze, oraz ciepłomierze z właściwemi tablicami redukcyjnemi.

§ 25. Odnośnie do kontroli wina i miodu oraz rachunkowości podatkowej w wolnym składzie stosuje się odpowiednie przepisy obowiązujące wytwórnie (§§ 16, 17, 31, 32, 35, 36) z wyjątkiem przepisów w księdze produkcyjnej, która w wolnym składzie jest zbędna.

§ 26. We wszelkich wypadkach zwinięcia wolnego składu przedsiębiorca powinien uiścić podatek od pozostałości wina, moszczu i miodu, albo postarać się w izbie skarbowej o zakredytowanie go przy odpowiedniem zabezpieczeniu.

§ 27. W składach i wytwórniach wino (miód) butelkowane należy przechowywać według wielkości butelek, celem ułatwienia obliczenia zapasu.

Przesyłki z Gdańska.

§ 28. Wina, miód lub moszcz, przekazane z Gdańska na mocy art. 207 umowy Polsko-Gdańskiej z dn. 24 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 16 poz. 139), o ile nie są przeznaczone do wolnego składu, muszą być opodatkowane zgodnie z dowodami przekazowemi przy odbiorze ich w miejscu przeznaczenia, a to wino, moszcz oraz miód sycony uiszczeniem podatku w kasie skarbowej gotówką z dołączeniem kwitu kasowego do dowodów przekazowych, wino zaś musujące musi być obanderolowane. Opaski podatkowe odbiorca wina nabywa w takim razie na mocy zaświadczenia właściwego inspektora kontroli skarbowej i przed użyciem oznaczą swoim znaczkiem firmowym.

Do art. 10.

Rewizje.

§ 29. Co najmniej raz na trzy miesiące obowiązany jest inspektor kontroli skarbowej przeprowadzić w wytwórni lub w wolnym składzie wina (miodu) niespodziewanie dokładną rewizję zapasów. Niezależnie od tego co miesiąc sprawdza się ruch wina, moszczu i miodu, dokładność wpisów do książek, oraz przypadające wpływy podatkowe. Izby skarbowe wydadzą dla podwładnych organów szczegółowe pouczenie o dozorowaniu miejsc wyrobu i sprzedaży win, moszczu i miodu.

§ 30. Kwartalna rewizja polega na dokładnem stwierdzeniu istotnych zapasów przedsiębiorstwa i porównaniu ich z pozostałością książkową. Stwierdzone nadwyżki wciąga się na przychód, ubytki przewyższające normy przepisane spisuje się na rozchód księgi podatkowej z obliczeniem przypadającego za nie podatku, który staje się płatnym w ciągu trzech dni od dnia następnego po rewizji.

Do art. 11.

Zgłoszenie wytwórni.

§ 31. 1. Odnośnie do zgłoszenia wytwórni win i miodu syconego weryfikacji, przemiarów naczyń i kontroli stanu tych wytwórni stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 850) odnoszące się do browarów (§§ 29, 30, 31, 32, 34, 36, 37, 38, 39).

2. Pod urządzeniem wytwórni rozumie się naczynia do fermentacji i przechowywania wina lub miodu syconego.

§ 32. Urząd akcyz i monopolów tudzież izba skarbowa (władza skarbowa I i II instancji) prowadzi rejestr podległych sobie wytwórni według załączonego wzoru.

Oznajmienie wyrobu.

§ 33. 1. Na sześć dni przed rozpoczęciem wyrobu win lub miodu syconego obowiązany jest wytwórca złożyć właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej oznajmienie wyrobu, zawierające następujące dane: rodzaj zamierzonych wyrobów, dzień rozpoczęcia wyrobu, przypuszczalny czas jego ukończenia, odnośnie do miodu syconego — rodzaj i ilość surowców przeznaczonych do wyrobu.

2. Przy stałym ruchu przedsiebiorstwa można składać wyżej wymienione oznajmienie na pewne okresy czasu według swego uznania.

§ 34. Przez okres czasu wyrobu rozumie się:

a) przy moszczu winnym i winie—czas wydzielania soku z wytłoczyu, a przy odbywaniu fermentacji w zacierze — okres trwania fermentacji od umieszczenia zacieru w naczyniach fermentacyjnych do ukończenia wydzielania wydzielania płynu z wytłoczyn,

b) przy moszczu i winie owocowem i jagodowem—okres czasu od wyciskania soku do chwili zaprzestania dodawania do wyrobu jakichkolwiek materjałów,

c) przy winie słodowem — okres czasu od sporządzenia brzeczki do chwili zaprzestania dodawania do wyrobu jakichkolwiek materjałów,

d) przy syceniu miodu—okres czasu od rozpuszczania miodu do zaprzestania dodawania do wyrobu jakichkolwiek materjałów.

Do art. 12.

§ 35.. Wyrobione wina i miód po upływie okresu ich wyrobu (§ 34) zapisuje się niezwłocznie do księgi produkcyjnej według załączonego wzoru (wzór 4 i 6).

§ 36. Rodzaj i pojemność butelek, przeznaczonych do zlewu wina i miodu, należy zgłosić inspektorowi kontroli skarbowej, który sprawdzi pojemność przedstawionych wzorów i wciągnie je do rejestru z zaznaczeniem ich liczby bieżącej i pojemności. Liczbę i pojemność należy uwidocznić na wzorach zapomocą przytwierdzonej do butelki etykiety, zabezpieczonej pieczęcią urzędową. Po dokonaniu tych czynności należy w celach kontroli przechowywać wzory w wytwórni.

§ 37. 1. Przychód i rozchód wina, moszczu i miodu zaznacza się w księdze według załączonego wzoru Nr. 7.

2. Na przychód zapisuje się: pozostałość wina, moszczu lub miodu w dniu otwarcia księgi, ilości wyrobione (§ 35) w wytwórni, ilości wina, moszczu lub miodu zwrócone od nabywców, jako chore lub zepsute, nadwyżki stwierdzone przy rewizji wytwórni.

3. Na rozchód zapisuje się: wino moszcz i miód, wydane z magazynu zgodnie ze świadectwem przewozowem lub na miejscu spożyte, wino, moszcz, miód, zniszczone z jakichkolwiek powodów, ubytki magazynowe stwierdzone przy rewizjach magazynu. Do tej księgi wciąga się kwoty wpłaconego podatku.

4. Napoje wydane z wytwórni lub z wolnego składu w ciągu dnia roboczego wpisuje się do książki pomocniczej według wzoru Nr. 10 w myśl pouczenia na wzorze.

§ 38. Wszelkie wpisy do księgi produkcyjnej i magazynowej za dzień ubiegły należy zakończyć najpóźniej do g. 12 (południa) dnia następnego.

§ 39. 1. Osad winny, nie będący w stanie płynnym, można spisać na rozchód bez podatku, z usunięciem go z wytwórni w obecności organu kontroli skarbowej i z zaznaczeniem tej czynności w książce Nr. 7.

2. Wino skwaśniałe może być spisane na rozchód bez obciążenia podatkiem z warunkiem niezwłocznego zniszczenia lub dodania do niego w obecności dwóch organów kontroli skarbowej (z których jeden zajmuje kierownicze stanowisko) najmniej 1/10% kwasu octowego 15%.

3. Wino, moszcz i miód zniszczone skutkiem wypadku żywiołowego można spisać na rozchód bez obciążenia podatkiem po przeprowadzeniu przez inspektora kontroli skarbowej protokólarnego dochodzenia o zajściu wypadku i ustaleniu przytem ilości zniszczonego wina, moszczu i miodu.

§ 49. Wszelkie wpisy do książek winny opierać się na dokumentach jak to: oznajmieniach, protokółach, świadectwach przewozowych, kwitach kasowych, świadectwach kredytowych i t. p. Załączniki należy trzymać zeszyte w porządku pozycyj książkowych. Wpisy w książkach muszą być jasne i czytelne, bez podskrobywań a możliwe pomyłki usunięte w ten sposób, aby poprawione wyrazy lub liczby zawsze były czytelne.

§ 41. Po upływie miesiąca zamyka się książki, a odpisy miesięczne potwierdzone przez dozorujący organ skarbowy przedstawia się do 8 dnia następnego miesiąca izbie skarbowej do kontroli.

Świadectwa przewozowe.

§ 42. 1. Każda przesyłka z wytwórni lub wolnego składu wina, moszczu i miodu musi być pokryta świadectwem przewozowem według załączonego wzoru Nr. 1. W świadectwie zaznacza się kto, komu, dokąd przesyła jakie rodzaje wina, wyszczególnienie naczyń i ogólna ilość w litrach, osobno wino do 16% i osobno powyżej 16% alkoholu.

2. Świadectwo dołącza się do przesyłki, wtórnik po sprawdzeniu odsyła dozorujący organ

kontroli skarbowej inspektorowi, któremu podlega miejsce przeznaczenia przesyłki, dla zarządzenia sprawdzenia zgodności ze świadectwem. Wyniki sprawdzenia zaznacza się na wtórniku i świadectwie, wreszcie zwraca się wtórnik inspektorowi kontroli skarbowej dla dołączenia do akt wytwórni.

3. Na przesyłki zagraniczne wydaje urząd, dokonywujący odprawy celnej, zaświadczenia zamieniające świadectwo przewozowe, a w razie skierowania przesyłki do wolnego składu, powiadamia o dokonanej odprawie urząd skarbowy właściwy dla składu.

§ 43. 1. Na pokrycie strat przy magazynowaniu wina w wytwórniach i wolnych składach przyznaje się od pozostałości książkowej wina od poprzedniego okresu rewizyjnego wraz z przychodem danego okresu rewizyjnego zanik magazynowy w wysokości 0,4%.

2. Na pokrycie strat w wytwórniach przy produkcji, przyznaje się zanik produkcyjny w wysokości 2,4% ilości wyprodukowanego wina.

§ 44. Zaniki oblicza się osobno dla win słabych (do 16%), osobno dla mocnych (powyżej 16%) i osobno dla musującego, bez prawa wzajemnego zaliczenia. Ubytki stwierdzone przy rewizji, przewyższające powyższe normy zaników, spisuje się na rozchód z obowiązkiem opodatkowania.

Sprzedaż hurtowa i detaliczna.

§ 45. Przez hurtową sprzedaż wina rozumieć należy sprzedaż w ilości najmniej 10 litrów jednorazowo, przez sprzedaż detaliczną — sprzedaż w mniejszych ilościach do 10 litrów. Wytwórnie mogą sprzedawać spożywcom swoje wyroby w ilościach dowolnych.

Do art. 15.

§ 46. 1. Przedsiębiorstwa wyrobu i sprzedaży powstające w r. 1925 od 1 września opłacają opłatę patentową w wysokości połowy stawki przewidzianej w taryfie.

2. Takież przedsiębiorstwa istniejące dawniej, a posiadające patent wykupiony do końca roku 1925, będą obowiązane stosować się do nowej taryfy patentowej od 1 stycznia 1925 r.

3. Władze skarbowe, urzędy akcyz i monopolów inb inspektorowie kontroli skarbowej wydają przedsiębiorstwom patenty za przedstawieniem kwitu kasowego na uiszczoną opłatę przewidzianą w taryfie i z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 23 kwietna 1920 r. o ograniczeniach sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z r.. 1922 Nr. 35. poz. 299).

Do art. 20.

Przepisy przejściowe.

§ 47. Zgłoszenie zapasów wina przez sprzedawców ma być sporządzone według załączonego wzoru.

§ 48. Przesyłki wina, moszczu i miodu syconego, będące w drodze i nadesłane do miejsca przeznaczenia po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, mają być oznajmione w ciągu doby po nadejściu bądź celem opodatkowania, bądź celem udowodnienia, że przesyłka była przed wysłaniem należycie opodatkowana.

§ 49. 1. Organ kontrolujący sprawdzi na miejscu zgodność stanu istotnego z treścią zgłoszenia, obliczy przypadającą od przedsiębiorcy kwotę podatku i zaznaczy to na obu egzemplarzach zgłoszenia.

2. Jeden egzemplarz pozostawia się w przedsiębiorstwie, drugi odsyła się przełożonemu urzędowi przy rejestrze podległych kontroli przedsiębiorstw, sprzedających wina.

§ 50. 1. O ile by należność podatkowa od zapasów przewyższyła w danem przedsiębiorstwie 100 złotych, izba skarbowa może rozłożyć należność na raty, nie dłużej jednak niż do 1 stycznia 1926 roku, należność zaś ponad 1000 złotych może być odroczona na okres roczny.

2. Stacje kolei żelaznych i przystanie wodne obowiązane są o każdej przesyłce wina, nadanej do przewozu przed 1 września 1925 r., a nadesłanej do miejsca przeznaczenia po tym terminie, powiadomić najbliższy organ kontroli skarbowej.

§ 51. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 22/VIII 1925 r. Nr. 85. poz. 586).

Załączniki: do rozp. Min. Skarbu z dnia 10 sierpnia 1925 r. poz. 586.

Wzór № 1.
(§ 12 i 42 rozp.).

Świadectwo przewozowe na przewóz win.

Wytwórni (składu) win w ....

dla (odbioru) w ....

Rodzaj wina (stołowe czy mocne)	№№ beczek	Ilość i rozmiar butelek				Litrów	Podatek zapłacono lub przekazano
		1/1	1/70				
				Razem:			

Podpis:

wtórnik:

grzbiet:

(Okładka).

Izba Skarbowa ....

Urząd Akcyz i Monopol. ....

Wzór № 2.
(§ 32 rozp. wyk.)

REJESTR
wytwórni i wolnych składów win na rok..........

Dla wytwórni i wolnych składów prowadzi się osobne działy rejestru.

W rubrykach 4, 5, 6, 7 zaznacza się kreskę stosownie do właściwości przedsiębiorstwa.

(Strona wewn.)

№ bież.	Nazwisko i imię przedsiębiorcy	Adres	Rodzaj przedsiębiorstw						Uwagi
			w. musujących	gronowych	rodzynkowych	owocowych	sztuczn.	miodu	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Izba Skarbowa ....

Urząd Akc. i Mon. ....

(Okładka).

Wzór № 3
(§ 17 rozp.)

Zaświadczenie.

Zaświadcza się niniejszem, że p. NN. przedsiębiorca wytwórni win musujących ma prawo nabywać opaski podatkowe dla tych win w kasie skarbowej №№ za gotówkę (na kredyt). Na opaski pobierane na kredyt wydaje się osobno zaświadczenie i osobny rejestr.

(Strona 2).

Rejestr opasek podatkowych dla wina musującego.

L. bieżąca	Data	Ilość opasek na wino				Kwota należna		Podpis i pieczęć urzędu kasowego
		gronowe		owocowe				
		1/1	1/2	1/1	1/2	Zł.	gr.	

Izba Skarbowa ....

Urząd Akc. i Mon. ....

(Okładka).

Wzór № 4
(§ 35 rozp.)

Księga produkcyjna

na rok ....

Wytwórni wina musującego .... (firma i adres).

(Strona wewn.)

L. kolejna	Data	Skąd i za jakim dowodem otrzymano wino do przerobu	Litrów	Wyrobiono wina musującego		Litrów	Uwagi
				1/1	1/2		
1	2	3	4	5	6	7	8

Izba Skarbowa ....

Urz. Akc. i Mon. ....

(Okładka)

Wzór № 5.
(§ 17 rozp.).

Księga podatku od wina musującego

na rok ....

Wytwórni .... (firma i adres).
Wolnego składu .... (firma i adres).

(Strona wewn.)

PRZYCHÓD:

Liczba kolejna	Data wpisu	Tytuł przychodu	Ilość butelek			Przychód opasek i wpłacona kwota			
			1/1	1/2		1/1	1/2	Zł.	gr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

ROZCHÓD:

Liczba kolejna	Data	Tytuł rozchodu	Ilość butelek			Rozchód opasek		Uwagi
			1/1	1/2		1/1	1/2	
11	12	13	14	15	16	17	18	19

Izba Skarbowa ....

Urząd Akcyzowy ....

Urząd Kontroli Skarbowej ....

Wzór № 6.
(§ 35).

Księga produkcji

Wytwórni win ....

w ....

Data zatarcia materjałów	Ilość zatartych materjałów	Rodzaj zatartych materjałów	Ilość otrzymanego zacieru lub moszczu litrów	Wyprodukowano gotowego wina		Uwagi
				data	ilość litrów	
1	2	3	4	5	6	7

Okrąg Skarbowy .... *(Strona 1).* Wzór № 7 (§ 35, 37).

KSIĘGA

przychodu i rozchodu wina oraz przypadającego podatku

wytwórni (wolnego składu) ....

POUCZENIA.

1. W rub. 3 należy zaznaczać № świadectwa przewozowego, jeśli wino nadchodzi z innego przedsiębiorstwa, które również należy wymienić. Przy wpisie wina we własnej wytwórni rubr. 3 opuszcza się.
2. Rubryki rozchodowe wypełnia się z książki pomocniczej (№ 6) sumarycznemi pozycjami za cały dzień.
3. W rubr. 24 wymienić należy № kwitu kasowego lub P. K. O. na wpłacony podatek.
4. Jeśli w przedsiębiorstwie obraca się tylko pewnemi rodzajami wina (gronowego lub owocowego, miodu i t. p.), to księgę niniejszą można przystosować odpowiednio, nie sporządzając rubryk w danem przedsiębiorstwie zbędnych.
   Należy jednak zachowywać numerację kolejną rubryk zgodną z wzorem (l. 28).
5. W rubryce 28 zaznaczają się uwagi o zwolnieniu wina od podatku (wywieziono zagranicę, niezdatne do spożycia, do badań naukowych, do wyrobu spirytusu a także do wolnego składu).

(Strona 2).

PRZYCHÓD.

№ bieżący	Data	Tytuł przychodu	Wino mocne	Wino stołowe	Wino podobne do wina	Wino rodzynkowe	Wino owocowe	Miód sycony	Moszcz		№ bieżący	Data	Pozycja książki pomocniczej
			Litrów							L			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

(Strona 3).

ROZCHÓD.

Wino stołowe	Wino mocne	Wino podobne do wina	Wino rodzynkowe	Wino owocowe	Miód sycony	Moszcz	Przypada podatku		№ dowodu na wpłatę podat.	Wpłacono podatku		Suma przyznanego kredytu	Uwagi
Litrów							Zł.	gr.		Zł.	gr.	Zł.	
15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28

Okrąg Skarbowy.................................. *(Strona 1).* **Wzór № 8** (§ 36).

W Y K A Z

wzorów butelek do sprzedaży wina

wytwórni (wolnego składu)..

POUCZENIE.

1. Wzory butelek służą do kontroli sprzedaży wina w danym zakładzie.
2. Zgłoszenie wzorów czyni się wpisem w poz. 1 do 5 i przedstawieniem ich inspektorowi przy pierwszej obecności w przedsiębiorstwie.
3. Po obejrzeniu wzorów, sprawdzeniu pojemności inspektor oznacza je urzędowo i wręcza przedsiębiorcy dla przechowania przy aktach.
4. W razie zmiany wzorów na inne, oznajmia się o tem inspektorowi kontroli skarbowej, który zdejmie z usuwanych wzorów cechy urzędowe i spowoduje odpowiednią wzmiankę w poz. 6.

(Strona 2).

L. bieżąca	Data zgłoszenia	Rodzaj naczynia	Pojemność w litrach lub częściach	Brzmienie etykiety lub cech	Data usunięcia wzoru	Uwagi urzędników skarbowych
1	2	3	4	5	6	7

Wzór № 9 (§ 47 rozp.)

OZNAJMIENIE

zapasów win, moszczu i miodu syconego znajdującego się dnia 1 września 1925 r. w przedsiębiorstwie.

NN.................................. w m. .... przy ulicy.................................. № domu..................

Rodzaj wina	w beczkach	w butelkach					Razem litrów	Wino musujące				Przypadający podatek od zapasu
								gronowe		owocowe		
	Litrów	1/1	0,75	0,5		L.		1/1	1/2	1/1	1/2	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1) gronowe a) stołowe do 16° b) moszcz ponad 16° 2) owocowe 3) rodzynk. 4) sztuczne												

Data Podpis

Oznajmienie otrzymałem (data i podpis)

Po sprawdzeniu danych przytoczonych w oznajmieniu stwierdzam, że p. NN. winien uiścić od posiadanych zapasów (liczba i słownie) .... zł. podatku od wina.

Okrąg Skarbowy .... Wzór № 10.
(§ 37).

(Strona 1).

Książka pomocnicza rozchodu wina (miodu)

wytwórni (wolnego składu) ....

w .... na rok 192............

POUCZENIE.

1. Do książki wpisuje się wszelkie ilości wina wydawanego w przedsiębiorstwie niezwłocznie po wydaniu. Rozchód podaje się w całych litrach. Zatem podsumuwuje się dzienne pozycje i otrzymane ilości sumarycznie wciąga się z książki pomocniczej do odnośnych rubryk książki podatkowej z przeliczeniem na litry.
2. Wpisy mają być zgodne z grzbietami świadectw przewozowych.

(Strona 2).

3. Rozmiary butelek nie zgodne z nagłówkami należy wpisywać do odpowiednich rubryk bez nagłówka.
4. Jeśli wytwórnia lub skład prowadzą sprzedaż tylko pewnych rodzajów win (gronowego lub owocowego, rodzynkowego i t. p.), to książkę niniejszą można odpowiednio przystosować nie sporządzając rubryk w danem przedsiębiorstwie zbędnych. Należy jednak zachowywać numerację kolejną rubryk zgodnie z wzorem (1 — 27).

№ bieżący	Data	№ świadectwa przewozowego	stołowe		mocne		Ilość butelek					
							stołowe			mocne		
			ilość beczek	litrów wina	ilość beczek	litrów wina	0,5	0,7		0,5	0,7	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

Ilość butelek													
podobne do wina			rodzynkowe			owocowe			miód sycony			moszcz	
0,5	0,7		0,5	0,7		0,5	0,7		0,5	0,7			
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27

Przepisy celne.

589.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 13 lipca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Kolei oraz Skarbu o ograniczeniu obrotu zwierzętami i surowemi produktami pochodzenia zwierzęcego, paszą objętościową oraz niektóremi przedmiotami z Rosji, Białorusi, Ukrainy, Łotwy i Litwy.

Na zasadzie art. art. 1142, 1148 i 1172 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw Tom XIII, wyd. 1905 r.) oraz §§ 4 i 5 ustawy z dnia 6 sierpnia 1909 r., o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu (austr. Dz. Ustaw P. Nr. 177) zarządza się co następuje:

§ 1. Zabrania się wprowadzania (przywozu) z Rosji, Białorusi, Ukrainy, Łotwy i Litwy do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, jako też przeprowadzania (przewozu) stamtąd przez ten obszar:

a) zwierząt jednokopytowych i przeżuwających, trzody chlewnej, psów, kotów oraz drobiu;

b) produktów pochodzących ze zwierząt, wymienionych w pkt. a), z wyjątkiem: szczeciny, włosia końskiego i wełny owczej w szczelnem opakowaniu, skór zupełnie wysuszonych albo nasolonych, rogów całych lub części rogów (końców rogów), racic i jelit suszonych;

c) kości wszelkiego rodzaju;

d) paszy objętościowej (słomy, siana);

e) wszelkich rodzajów podściółki;

f) nawozu stajennego (gnoju);

g) sprzętów stajennych używanych i uprzęży używanej.

§ 2. Wprowadzanie (przywóz) do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej jako też przeprowadzanie (przewóz) przez ten obszar produktów pochodzenia zwierzęcego, dozwolonych stosownie do postanowienia § 1 pkt. b), może odbywać się bez specjalnego pozwolenia przez stacje wchodu: Turmonty, Stołpce, Zdołbunowo i Podwołoczyska pod warunkiem, że przeznaczone do wprowadzenia produkty będą zaopatrzone w urzędowe świadectwo, stwierdzające, że pochodzą ze zwierząt zdrowych, że w miejscu wysyłki nie były częste wypadki wąglika, że produkty te nie miały styczności ze zwierzętami choremi na chorobę zaraźliwą i że mogą być wywiezione bez niebezpieczeństwa zaniesienia zarazy.

Przy transportach, przeznaczonych do przeprowadzania (przewozu) przez obszar Rzeczypospolitej, osoba transportująca winna przedstawić prócz wyżej wymienionego świadectwa zezwolenie na import władzy rządowej państwa, do którego transport jest przeznaczony.

§ 3. Transporty produktów, co do których nie dopełniono warunków § 2, nie mogą być dopuszczone ani do przywozu, ani do przewozu.

§ 4. W wyjątkowych wypadkach Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych czynić będzie odstępstwa od przepisów §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego pod warunkami, które będą określone w każdym poszczególnym wypadku.

§ 5. Wprowadzanie (przywóz) i przeprowadzanie (przewóz) produktów pochodzenia zwierzęcego, dozwolonych stosownie do postanowienia § 1 pkt. b), przez inne punkty wejścia, aniżeli wymienione w § 2, może się odbywać tylko za zezwoleniem wojewody, właściwego dla danej stacji wchodu.

§ 6. Winni przekroczenia postanowień rozporządzenia niniejszego ulegną karze według postanowień odnośnych ustaw.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 28 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 710) oraz z dnia 14 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 932), wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Kolei, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie ograniczenia obrotu zwierzętami i surowemi produktami pochodzenia zwierzęcego, paszą objętościową oraz niektóremi przedmiotami z Rosji, Białorusi, Ukrainy i Litwy.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *W. Raczkiewicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Kolei:
(—) *Tyszka.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. Rz. P. z dnia 31 sierpnia 1925 r. Nr. 88, poz. 613).

590.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 14 sierpnia 1925 r.

o wykazie związków eksportowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń, w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 3 lipca 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

W wykonaniu § 4 rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i

Dóbr Państwowych z dnia 3 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 478) podaje się do wiadomości, że do wystawiania zaświadczeń, zgodnie z postanowieniami § 2 wzmiankowanego rozporządzenia, zostaje upoważniony Związek Eksporterów Przemysłu Włókienniczego, Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością w Bielsku Cieszyńskim.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

(Monitor Polski z dn. 20/VIII 1925 r. Nr. 191, poz. 841).

591.

KOMUNIKAT

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie uruchomiony został z dniem 14-go sierpnia r. b. w Łysej Polanie urząd celny drugiej klasy.

Warszawa, dnia 24 sierpnia 1925 r.

w z. Dyrektor Departamentu Ceł.
(—) *Kutschera.*

Sprawy walutowe.

592.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 sierpnia 1925 r.

o powiększeniu emisji serji VI biletów skarbowych.

Na podstawie art. 1, 6 i 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 507) zarządza się co następuje:

§ 1. Emisję serji VI biletów skarbowych, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lipca 1925 r. o wypuszczeniu serji VI biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 557), powiększa się do łącznej kwoty 20 miljonów złotych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26/VIII 1925 r. Nr. 86, poz. 603).

593.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 sierpnia 1925 r.

w sprawie wycofania z obiegu 5-cio złotowych biletów Banku Polskiego.

Na zasadzie art. 49 statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 8, poz. 75), w porozumieniu z Radą Banku Polskiego, zarządzam co następuje:

§ 1.

Bilety 5-cio złotowe Banku Polskiego I emisji z datą 28 lutego 1919 r., oraz II emisji z datą 15 czerwca 1924 r. tracą moc prawnego środka płatniczego z dniem 30 września 1925 roku.

Poczynając od 1 października 1925 r. do 31 marca 1926 r. wymieniać będą powyższe odcinki na bilety Banku Polskiego, względnie na bilety zdawkowe lub bilon Centralna Kasa Państwowa, Kasy Skarbowe oraz Oddziały Banku Polskiego.

Po dniu 31 marca 1926 r. ustaje obowiązek wymiany 5-cio złotowych biletów Banku Polskiego.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) ***W. Grabski.***

(Monitor Polski z dnia 24/VIII 1925 r. Nr. 194, poz. 851).

Pożyczki państwowe.

594.

OBWIESZCZENIE

z dnia 24 sierpnia 1925 r.

w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej Serji I premjowej pożyczki dolarowej.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 103) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 229) w przedmiocie wypuszczenia Serji I premjowej pożyczki dolarowej — ustalam z dniem 25 sierpnia 1925 r. cenę emisyjną obligacji Serji I premjowej pożyczki dolarowej na 100% wartości imiennej, czyli na 5 dolarów lub równowartość ich w monetach złotych lub w walutach wymienionych w wyżej powołanem rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. z doliczeniem wartości dziennej bieżącego kuponu.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(„Mon. Polski“ z dn. 28/VIII Nr. 198, poz. 864).

Przepisy rachunkowo-kasowe.

595.

PRZEPISY

o jednolitych zasadach kasowości i rachunkowości w przedsiębiorstwach państwowych oraz bilansowania i inwentaryzowania ich majątku, wydane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 1.

Wszystkie przedsiębiorstwa państwowe (a więc: monopole, przedsiębiorstwa i zakłady państwowe o charakterze przemysłowym i handlowym, oraz inne jednostki gospodarcze, administrowane przez urzędy państwowe) przy rozpoczęciu swych czynności sporządzają dokładny spis majątku. W tym celu przedsiębiorstwa spisują zarówno wszystkie objekty majątkowe z uwzględnieniem wartości poszczególnych przedmiotów, ich pochodzenia i stopnia użytkowności, jak i wszystkie zobowiązania, obciążające przedsiębiorstwo oraz należności. (Przedsiębiorstwa, które istniały przed 1 stycznia 1924 r., winny były sporządzić spis swego majątku, stosownie do okólnika Ministerstwa Skarbu, ogłoszonego w Monitorze Polskim Nr. 38 (1925 r., poz. 147).

§ 2.

Szczegółowe przepisy, dotyczące kasowości i rachunkowości przedsiębiorstw państwowych (§ 6) winny być wydawane przez odpowiednie Ministerstwa w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 3.

Przedsiębiorstwa państwowe pobierają wpływy i uskuteczniają z nich wydatki z tytułu swej gospodarki.

§ 4.

Gotowiznę przedsiębiorstwa przechowują bądź w swych własnych kasach, bądź na rachunkach bieżących w kasach skarbowych, bądź też w instytucjach bankowych, ustalonych w statutach przedsiębiorstw, względnie wskazanych przez Ministerstwo Skarbu.

W kasach przedsiębiorstwa można przechowywać gotowiznę tylko w ilości niezbędnej na najbliższe operacje przedsiębiorstwa.

Gotowiznę należy przechowywać w kasach opancerzonych i w miejscach zabezpieczonych od pożaru, włamania i kradzieży. Depozyty i kaucje w papierach wartościowych należy przechowywać w kasach wymienionych w ustępie 1-szym niniejszego artykułu.

§ 5.

Kasjer przyjmuje i wypłaca pieniądze jedynie na podstawie asygnat kasowych przychodowych i rozchodowych, podpisanych przez zarządzającego przedsiębiorstwem i kierownika rachuby, względnie ich zastępców. Asygnaty te służą jako dowody do prowadzenia księgi kasowej. Księga kasowa winna być prowadzona w sposób umożliwiający wyprowadzenie w każdej chwili stanu kasy, przyczem salda winny być uzgadniane codziennie z rachubą.

Wypłaty czekami nie mogą być przeprowadzane przez księgę kasową.

§ 6.

Przedsiębiorstwa państwowe winny prowadzić rachunkowość według zasad buchalterji podwójnej i na podstawie szczegółowych przepisów, odrębnych dla każdego przedsiębiorstwa.

§ 7.

Za podstawę do księgowania służą bezwarunkowo dokumenty piśmienne, podpisane przez kierownika rachuby, względnie jego zastępcę. dokumenty dotyczące należności i zobowiązań, winny być podpisane ponadto przez zarządzającego przedsiębiorstwem lub osobę przez niego upoważnioną.

Na dokumentach należy czynić adnotacje o uskutecznionych zapisach we właściwych księgach.

Kierownik rachuby może odmówić podpisania dokumentu niedostatecznie usprawiedliwionego. Na dokumentach niepodpisanych przez kierownika rachuby, winien zarządzający przedsiębiorstwem zaznaczyć, że księgowanie uskutecznia się na jego własną odpowiedzialność.

Czeki bankowe winny być kontrasygnowane przez kierownika rachuby.

§ 8.

Rachunkowość ma być przystosowaną do indywidualnych potrzeb każdego przedsiębiorstwa, obejmować całkowity stan majątkowy, kalkulację techniczno-handlową, dawać konieczny materjał do wyprowadzenia wyników handlowych i statystyki, oraz winna być prowadzona z uwzględnieniem układu szczegółowego budżetu specjalnego (planu finansowo-gospodarczego), to jest winna posiadać bezwarunkowo w swych księgach konta odpowiadające poszczególnym rubrykom z tego budżetu (planu).

§ 9.

Przedsiębiorstwa winny bezwarunkowo prowadzić dziennik, albo też wzamian tego dzienniki: kasowy (z podaniem rachunków przeciwstawnych) i memorjałowy, księgę główną, lub też dziennik—główną (przy systemie amerykańskim), oraz inwentarz.

§ 10.

Księgi rachunkowe winny być oprawione i ponumerowane karta za kartą.

Dzienniki powinny być ponadto parafowane przez władzę zwierzchnią przedsiębiorstwa: dzienniki te mogą być prowadzone na luźnych arkuszach, uprzednio ponumerowanych i parafowanych, a następnie oprawionych.

Zamiast ksiąg pomocniczych mogą być prowadzone kartoteki na drukach ściśle zarachowywanych.

§ 11.

Dzienniki winny obejmować jeden okres obrachunkowy.

§ 12.

Dzienniki i dokumenty winny być przechowywane z dnia na dzień pod zamknięciem i w miejscach zabezpieczonych od zniszczenia.

Wszystkie księgi, akta i dokumenty należy przechowywać w przedsiębiorstwie w ciągu lat dziesięciu.

§ 13.

W księgach rachunkowych niewolno zostawiać próżnych, a nieskasowanych odstępów; niewolno przez przekreślenie lub w jaki inny sposób czynić nieczytelnym pierwotnego zapisu; niewolno wyskrobywać, ani też dokonywać manipulacji, które mogłyby nasuwać myśl, że zmiany zostały zrobione po pierwotnem wpisaniu.

Omyłki, zauważone w księgach rachunkowych po sporządzeniu miesięcznego bilansu brutto, należy prostować jedynie zapomocą nowego przeksięgowania (storno).

§ 14.

Zapisy do ksiąg rachunkowych winny być uskuteczniane z dnia na dzień bez zaległości.

Podsumowanie obrotów na poszczególnych rachunkach winno być dokonywane co miesiąc, przyczem ogólne sumy obrotów należy wpisywać atramentem.

§ 15.

Wszystkie przedsiębiorstwa państwowe wolne od podatku winny w przepisanych ustawowo terminach płatności obciążać koszta własne sumami wszystkich podatków i opłat, jakie obciążają lub obciążałyby analogiczne przedsiębiorstwa prywatne, a uznawać niemi wynikowy rachunek „należytości skarbowych“, na podstawie dokumentów, ustalających wysokość podatków i opłat, a sporządzanych przez przedsiębiorstwa państwowe w porozumieniu z właściwemi urzędami skarbowemi.

W rocznem zestawieniu zysków i strat, należytości skarbowe mają być wykazywane w oddzielnej pozycji zysku.

§ 16.

Przedmioty amortyzowane winny być w szczegółowych księgach inwentarzowych podzielone na grupy, odpowiadające jednakowej stawce amortyzacyjnej; każda grupa zaś na oddzielne konta według rodzaju przedmiotów. Pozycje, pod któremi zapisano przedmioty, posiadają na każdem koncie swoją kolejną numerację. Jedna pozycja może obejmować grupę jednakowych przedmiotów o jednakowej wartości i w jednym czasie otrzymanych z tem, że musi być podana ilość i cena jednostek.

Narzędzia i przedmioty szybko zużywające się winny być zapisywane w pomocniczych księgach, według ich rodzajów.

§ 17.

W końcu każdego roku operacyjnego przedsiębiorstwa spisują remanenty materjałów, półfabrykatów i wyrobów gotowych, oraz sprawdzają stan faktyczny majątku ruchomego i nieruchomego i innych wartości.

Wszystkie części składowe majątku powinny być podane zgodnie z rzeczywistością pod względem ilości i ich wartości, obliczonej według postanowień art. 18.

Ustalone w ten sposób wartości majątku wpisuje się do księgi inwentarza, przewidzianej w art. 9, lub też na luźnych arkuszach, następnie oprawionych i ponumerowanych.

§ 18.

Remanenty półfabrykatów i wyrobów gotowych należy ocenić według własnych kosztów produkcji, bądź też według cen rynkowych, o ile one są niższe od kosztów produkcji, pozostałe zaś remanenty ocenia się według kosztów nabycia. bądź również według ceny rynkowej, o ile ta jest niższa od ceny kupna.

Nieruchomości, instalacje i inne przedmioty, przeznaczone nie na sprzedaż, lecz do stałego użytkowania, należy przyjmować po cenie, za którą je nabyto, względnie przyjęto do inwentarza.

§ 19.

Wysokość stawek amortyzacyjnych, podlegających corocznym potrąceniom, ustanawiają statuty przedsiębiorstw, względnie Komitet Ekonomiczny Ministrów.

§ 20.

Potrącenia na amortyzację przenoszą się w końcu okresu sprawozdawczego na rachunek kapitału amortyzacyjnego.

Wartość rzeczywistą narzędzi i przedmiotów szybko zużywających się ocenia się w końcu roku, a różnicą pomiędzy saldem książkowem a rzeczywistą wartością inwentarza — obciąża się koszty produkcji.

§ 21.

Rachunki zbiorowe księgi głównej, jak np. korespondentów, odbiorców i dostawców, rozrachunków międzyokresowych i sum niewyjaśnionych obowiązkowo zamykają się oddzielnemi saldami w aktywach i pasywach, zgodnie z wyciągami z ksiąg szczegółowych.

§ 22.

W bilansach nie wolno zmieniać nomenklatury i kolejności ugrupowań ustalonych w szczegółowych przepisach rachunkowych dla danej jednostki gospodarczej. Bilans powinien być ułożony tak, by wykazywał nietylko stan majątkowy danego okresu, ale by umożliwiał porównanie go ze stanem majątkowym za ubiegłe okresy operacyjne.

§ 23.

W bilansach, zarówno w aktywach, jak i w pasywach powinny być wyrażone oddzielnie po-

zycje majątku stałego, oddzielnie pozycje majątku obrotowego.

W majątku stałym należy wyodrębnić przynajmniej pozycje następujące: grunta, zabudowania, maszyny i urządzenia, ruchomości nowowznoszone budynki i instalacje do chwili ich wykończenia.

Rozczłonkowanie bilansu na odzielne pozycje winno być uzależnione od warunków i charakteru przedsiębiorstwa. Wytyczną pod tym względem ma być jasność i przejrzystość bilansu.

Aktywa obrotowe winny być ugrupowane w porządku możliwości ich zrealizowania, pasywa zaś w kolejności terminów płatności.

§ 24.

Gwarancje, depozyty obce, oraz przyjęte w komis towary winny być w bilansie ujawnione oddzielnemi pozycjami zarówno w aktywach, jak i w pasywach. Depozyty składane przez przedsiębiorstwa, oraz towary oddawane w komis, ujawniają się w oddzielnych pozycjach aktywów.

Kaucje, otrzymane w gotowiźnie ujawniają się w oddzielnej pozycji w pasywach.

§ 25.

Rachunków „Różnych" i „Sum przechodnich" prowadzić niewolno.

Sumy „niewyjaśnione", oraz „rozrachunki międzyokresowe", mają być wykazywane na oddzielnych rachunkach pod temiż nazwami.

§ 26.

W bilansach rocznych należy w pasywach wykazać zyski w pełnej sumie, w aktywach zaś sumy wpłacone do Skarbu na poczet zysków.

§ 27.

Z zysków netto przedsiębiorstwa nie mogą uskuteczniać żadnych odpisów na utworzenie jakichkolwiek funduszów, prócz odpisów przewidzianych w statutach przedsiębiorstwa.

§ 28.

W bilansie otwarcia roku następnego zysk, względnie stratę netto należy wykazać w całości na rachunku „czysty zysk (lub strata) okresu ubiegłego".

Podział zysku winien być przeksięgowany po zatwierdzeniu projektu tego podziału przez władzę naczelną.

§ 29.

Inwentarz (§§ 9 i 17) i bilans, oraz rachunek strat i zysków za dany okres podpisują zarządzający przedsiębiorstwem i kierownik rachuby.

§ 30.

Każde przedsiębiorstwo corocznie w ustalonych odnośnemi przepisami terminach sporządza szczegółowy budżet specjalny (plan finansowo - gospodarczy), obejmujący dochody i wydatki preliminarza na rok następny.

§ 31.

Przedsiębiorstwa państwowe co miesiąc, do dnia 25-go następnego miesiąca, przedstawiają swoim władzom przełożonym oraz Ministerstwu Skarbu i właściwym Izbom Kontroli bilanse surowe, obejmujące obroty debetowe i kredytowe na wszystkich rachunkach księgi głównej z podziałem na: pozostałości z poprzedniego okresu. obroty od początku roku do miesiąca sprawozdawczego, obroty za miesiąc sprawozdawczy, obroty łączne, oraz pozostałości na rachunkach z końcem miesiąca, lub też inne sprawozdania, ustalone szczegółowemi przepisami dla poszczególnych przedsiębiorstw.

§ 32.

W ciągu 3-ch miesięcy po roku sprawozdawczym przedsiębiorstwa państwowe składają swoim władzom i właściwym Izbom Kontroli roczne bilanse brutto i netto, rachunek strat i zysków, projekt podziału czystego zysku na podstawie statutu przedsiębiorstwa, zestawienia porównawcze wykonania szczegółowego budżetu specjalnego (planu finansowo - gospodarczego), oraz wykazy ilościowe wyprodukowanych i sprzedanych przedmiotów, względnie wykonanych prac.

§ 33.

Władze centralne sporządzają zestawienia porównawcze z wykonania ogólnego budżetu specjalnego (planu finansowo - gospodarczego) podlegających im przedsiębiorstw oraz ogólne zamknięcia kasowe (obroty gotowizny w kasach przedsiębiorstwa i w bankach według bilansu brutto) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1923 r., dołączają je do swoich rocznych zamknięć rachunkowych wraz ze wszystkiemi bilansami i załącznikami wymienionemi w art. 32, w dwóch egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest do przedłożenia do parlamentarnego zatwierdzenia, drugi dla Najwyższej Izby Kontroli. Ponadto władze centralne składają powyższe bilanse z załącznikami Departamentowi Budżetowemu i Kasowemu Ministerstwa Skarbu oraz Sekretarjatowi Generalnemu Komitetu Ekonomicznego Ministrów.

§ 34.

Przepisy niniejsze zyskują moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1925 r., z tem, że sprawozdania (§§ 31—33) za 1925 r. winny być sporządzone zgodnie z niniejszemi przepisami ze szczegółowem uwzględnieniem postanowień § 15.

Szczegółowe przepisy dla poszczególnych przedsiębiorstw winny być opracowane na podstawie zasad, zawartych w niniejszych przepisach i przedłożone, stosownie do postanowień § 2 Ministerstwu Skarbu do dnia 1 października 1925 roku.

Za Ministra Skarbu:

(—) *J. Karśnicki.*

Podsekretarz Stanu.

(„Monitor Polski" z dnia 24.VIII. 1925 r. Nr. 194, poz. 854).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT Nr. 23

Kasy pogrzebowej pracowników skarbowych.

Wskutek niepłacenia składek wykreśla się następujących członków: 1) Stanisława Waśkowskiego, 2) Władysława Huczyńskiego, 3) Bolesława Dąbrowskiego, 4) Jadwigę Kryńską, 5) Helenę Wańkowiczową, 6) Kazimierza Bieguńskiego, 7) Hannę Bieguńską, 8) Kajetana Markiewicza, 9) Władysława Fidorza, 10) Józefa Stachowicza, 11) Mieczysława Chmurę, 12) Józefa Szmyda, 13) Marję Szmydową, 14) Józefa Piwowarskiego, 15) Bogusława Truskowskiego, 16) Zygmunta Mrugalskiego, 17) Edwarda Wolanina, 18) Franciszka Haasa, 19) Marję Haas, 20) Stanisława Grąbskiego, 21) Sylwestra Piórkowskiego, 22) Maksymiljana Pawłowskiego, 23) Janinę Gnużewską, 24) Wiktora Jankowskiego, 25) Marję Jankowską, 26) Wiktora Krzykowskiego, 27) Jakóba Hubera, 28) Stanisława Janaszek, 29) Katarzynę Sikorską, 30) Stanisława Ważewskiego, 31) Zofję Dukietównę, 32) Jana Balukiewicza, 33) Antoniego Ciechanowicza, 34) Anastazego Rudzieckiego, 35) Helenę Rudziecką, 36) Romana Kwiecienia, 37) Wacława Iwanowa, 38) Ioannę Kornacką, 39) Marjana Żachowskiego, 40 Edwarda Wojnickiego i 41) Stanisława Cieślewicza.

Zarząd.

KOMUNIKAT Nr. 24.

Kasy pogrzebowej pracowników skarbowych.

Zarząd zawiadamia członków, że wskutek śmierci d. 16 marca i 26 sierpnia 1925 r. członków kasy Kochanowskiego i Jankowskiego wypłacono zapomogę w sumie 1200 złotych.

Na pokrycie wydanych zapomóg należy wpłacić po 1 zł. 20 gr. na każdy udział.

Należne sumy trzeba wnosić do P. K. O. na konto kasy pogrebowej pracowników skarbowych Nr. 3477 (trzy tysiące siedemdziesiąt siedem).

Zarząd.

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 30006. 28. VIII. 1925 r. 6.000.